

Minna Mokka-Halinen
THE VIDEO POSTCARD PROJECT
Raportti kansainvälisen
projektin tuottamisesta

Opinnäytetyö
Kulttuurituotannon Ko

Huhtikuu 2010

MIKKELIN AMMATTIKORKEAKOULU

Mikkeli University of Applied Sciences

KUVAILULEHTI

 <p>MIKKELIN AMMATTIKORKEAKOULU Mikkeli University of Applied Sciences</p>	<p>Opinnäytetyön päivämäärä</p> <p>6.4.2010</p>				
<p>Tekijä(t)</p> <p>Minna Mokka-Halinen</p>	<p>Koulutusohjelma ja suuntautuminen</p> <p>Kulttuurituotannon koulutusohjelma</p>				
<p>Nimeke</p> <p>THE VIDEO POSTCARD PROJECT – Raportti kansainvälisen projektin tuottamisesta</p>					
<p>Tiivistelmä</p> <p>Raportissa tarkastelukohteena on toiminnallisena opinnäytteenä toteutettu kansainvälinen videopostikorttiprojekti ”My neighbourhood”. Raportin laatija vastasi projektin aikataulutuksesta Suomessa, verkostoitumisesta Suomen ja muiden osallistujamaiden vastuuhenkilöiden ja tuottajien kanssa sekä tiedottamisesta. Lisäksi hän osallistui Suomen edustajana paneelikeskusteluun Syracusen kansainvälisillä elokuvafestivaaleilla. Suomessa Pertunmaan Taimelan koulun videopostikortin ensi-ilta oli 27.3.2008 ja kansainvälinen deadline oli 15.3.2008. Kaikkien projektiin osallistuneiden maiden postikortit esitettiin 3.5.2008 IMAX at MOST -elokuvateatterissa Syracusen kansainvälisillä elokuvafestivaaleilla Yhdysvalloissa. Toiminnallisen osuuden valvojana toimi Kaija Juurikkala.</p> <p>Projektiin osallistui kuusi lapsiryhmää ympäri maapalloa. Vastaparit tekivät toisilleen kuvallisen tervehdyksen oman maansa elinympäristöstä ja itsestään. Projektissa olivat mukana Yhdysvalloista Syracuse, Brooklyn ja Oneida Nation sekä Israel, Senegal ja Suomi. Postikortti sai kestää 5-7 minuuttia ja se ei saanut sisältää informatiivista puhetta, äänet ja musiikki olivat sallittuja.</p> <p>Opinnäytetyössä tavoitteena oli perehtyä elokuva-alan tuottamiseen ja löytää kanavia, joilla voidaan yhdistää kulttuurin tuottaminen ja perusopetus. Kulttuurituottaja voi ammattimaisella otteella tukea opetustyötä muuttuvan tietoyhteiskunnan ja globalisaation tuomen haasteiden edessä. Tärkeänä tavoitteena oli myös kansainvälisen yhteistyön kehittäminen. Lisäksi tavoitteena oli valottaa media- ja kansainvälisyyskasvatuksen kenttää tuottajan toiminta-alueena tulevaisuudessa. Lapsiryhmän näkökulmasta tavoitteena oli tukea oppilaiden mahdollisuuksia yhdessä työskentelyyn ja vuorovaikutukseen sekä yhteisiin elämyksiin. Lapsiryhmälle asetettuna tavoitteena voitiin pitää myös oppilaiden eri kulttuurien ymmärryksen kehittämistä ja vuorovaikutustaitojen vahvistamista.</p> <p>Opinnäytetyön tavoitteet toteutuivat. Lapsilta saadun palautteen mukaan työskentely oli antoisaa, vaikkakin työlästä. Yleisön palaute Syracusen festivaaleilta oli kannustavaa. Kuvasta välittyi luonnollisuus ja suomalaisen kulttuurin aitous. Opinnäytteen tekijälle projektin tekeminen antoi kuvaa tuottajan työn haasteellisuudesta ja monitasoisuudesta, jota kansainvälisen projektin osa-alueen tuottaminen aikataulussa vaatii. Projektiin osallistuneen työryhmän merkitys oli lopputuloksen kannalta suuri.</p> <p>Raportissa perehdytään perusopetuksen media- ja kansainvälisyyskasvatuksen tavoitteisiin ja toiminnalliseen mediakasvatukseen. Lisäksi raportissa esitellään projektin vaiheita, mm. taustoja, tavoitteita, työskentelytapoja ja palautetta.</p>					
<p>Asiasanat (avainsanat)</p> <p>Mediakasvatus, kansainvälisyyskasvatus, projekti, kulttuurituotanto, perusopetus</p>					
<p>Sivumäärä</p> <p>42</p>	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 33%;">Kieli</td> <td style="width: 33%;">URN</td> </tr> <tr> <td>Suomi</td> <td>URN:NBN:fi:mamk-opinn201039187</td> </tr> </table>	Kieli	URN	Suomi	URN:NBN:fi:mamk-opinn201039187
Kieli	URN				
Suomi	URN:NBN:fi:mamk-opinn201039187				
<p>Huomautus (huomautukset liitteistä)</p>					
<p>Ohjaavan opettajan nimi</p> <p>Pekka Uotila</p>	<p>Opinnäytetyön toimeksiantaja</p> <p>Kaija Juurikkala / Gentle Film Oy</p>				

DESCRIPTION

 MIKKELIN AMMATTIKORKEAKOULU Mikkeli University of Applied Sciences	Date of the bachelor's thesis 6.4.2010	
Author(s) Minna Mokka-Halinen	Degree programme and option Degree Programme in Cultural Production and Management	
Name of the bachelor's thesis THE VIDEO POSTCARD PROJECT – The report of producing the international project		
Abstract <p>In the report of thesis has been carried out as a functional examination target, an international video postcard project "My neighbourhood". The maker of the report was responsible for the scheduling in Finland, networking with other Finnish persons and foreigner producers, and informing of the other participant countries. Furthermore, she participated with international film festival as the representative of Finland to the panel discussion in Syracuse, USA. The premier of Finnish video was 27.3.2008 at the school of Taimela, Pertunmaa and the international premier was 15.3.2008. All the videos of participant countries were showed at IMAX at MOST -movie theatre in Syracuse International Film Festival 3.5.2008. Kaija Juurikkala was a supervisor of this functional part.</p> <p>Six child groups participated in the project around the world. Children made movie greetings about their environment of their own country and themselves. There was the children from USA; Syracuse, Brooklyn, Oneida Indian Nation and from Israel, Senegal and Finland in this project. The postcards were allowed to last 5-7 minutes and it was not allowed to contain an informative speech, the voices and the music were allowed.</p> <p>In this thesis the objective was to study the production of the film and to find the ways which can be used to combine the production of the culture and the teaching in lower stage of comprehensive school. The culture producer can support the school teaching in the front the changing information society and in the front of the challenges of the globalisation with her/his professional skill. The important aim was also developing the international cooperation. Furthermore, the objective was to explain the field of the media- and international education in the future as the producer's working area. From the point of view of the child group the objective was to support the pupil's opportunities to working together and to interaction and to the common experiences. It was possible to consider the developing of the understanding of the different cultures and the strengthening of social skills as an objective set for the child group.</p> <p>The objectives of the thesis came true. According to the feedback that was received from the children, the working was rewarding but hard. Feedback of the public from Syracuse Film Festival was encouraging. The video showed by genuine and native culture of Finnish children. To the writer of the thesis the project gave the picture of the challenges of the producer's work, which the production of the international project on schedule requires. The significance of the team which was participated in the project was big from the point of the final result.</p> <p>The report initiates the aims of the media- and international education and functional media education in Finnish school. Furthermore, the steps of the project, among others, backgrounds, objectives, working methods of the project and feedback are shown in the report.</p>		
Subject headings, (keywords) Media education, international education, project, culture production, initial education		
Pages 42	Language Finnish	URN URN:NBN:fi:mamk-opinn201039187
Remarks, notes on appendices		
Tutor Pekka Uotila	Bachelor's thesis assigned by Kaija Juurikkala / Gentle Film Oy	

SISÄLTÖ

1	JOHDANTO.....	1
1.1	Taustaa.....	1
1.2	Työn tavoitteet.....	2
2	TUTKIMUSMENETELMIÄ	3
2.1	Osallistuva havainnointi	3
2.2	Toiminnallinen opinnäytetyö	5
2.3	Projektin tunnusmerkit opinnäytetyössä	6
3	NÄKÖKULMIA LASTEN JA NUORTEN MEDIA- JA KANSAINVÄLISYYSKASVATUKSEEN PERUSOPETUKSESSA.....	7
3.1	Mediakasvatuksen nykytila	7
3.2	Toiminnallinen mediakasvatus.....	10
3.3	Kansainvälisyyskasvatus perusopetuksessa	12
4	THE VIDEO POSTCARD PROJECT	13
4.1	Taustaa projektille	13
4.2	Postikorttiprojektiin osallistujien esittely.....	14
4.3	Projektin tavoitteet ja vaiheet pääpiirteittäin.....	18
4.4	Palautetta projektista ja produktista	20
5	TUOTTAJANA KANSAINVÄLISESSÄ PROJEKTISSA	22
5.1	Lapsiryhmän valinta ja ryhmän ohjaus projektin alussa	23
5.2	Learning by doing	23
5.3	Tehtävistä tekniikkaan.....	24
5.4	Tuottajan tehtävät projektin aikana	26
5.4.1	Yhteistyö muiden maiden kanssa.....	26
5.4.2	Tiimityöskentely ja organisointi Suomessa.....	27
5.4.3	Aikataulun laatiminen, rahoitus ja tiedottaminen	28
5.4.4	Osallistuminen Syracusen kansainvälisille filmifestivaaleille	30
6	THE SURACUSE INTERNATIONAL FILM FESTIVAL	32
6.1	Festivaalin esittely.....	32
6.2	Festivaaleille osallistuneiden tuottajien näkökulmia paneelikeskustelussa	34

7 POHDINTAA.....	34
LÄHTEET	40

LIITTEET

- LIITE 1. Havainnointi- ja palautekaavake
- LIITE 2. Projektin kansainvälinen opintosuunnitelma
- LIITE 3. Projektin kansainvälinen aikataulusuunnitelma
- LIITE 4. Kartta, josta ilmenee Oneida Nationin intiaanireservaatin sijainti
- LIITE 5. Lehtiartikkeli Pitäjänuutisissa 12.11.2007
- LIITE 6. Lehdistötiedote
- LIITE 7. Lehtiartikkeli Pitäjänuutisissa 8.4.2008
- LIITE 8. Lehtiartikkeli Länsi-Savossa 28.3.2008
- LIITE 9. Kutsu kansainvälisille elokuvafestivaaleille

1 JOHDANTO

Opinnäytetyön kirjallisessa raporttiosuudessa keskityn selvittämään kansainvälisen projektin osatuottajana olemista, sen rikkauksia ja hankaluuksia Internetin ja sähköpostin maailmassa. Raportissani kuvailen projektin etenemistä sekä tuottajan että lasten näkökulmasta. Lopuksi koostan projektissa olleiden tuottajien ajatuksia yhteen. Pohdin myös, onko tarvetta kulttuurituottajalle tällaisessa kansainvälisessä työssä, jossa verkostoituminen on monikerroksista.

Selvitän media- ja kansainvälisyyskasvatuksen merkitystä perusopetuksessa ja niiden rajallisia toteutusmahdollisuuksia. Perusopetuksen tavoitteisiin peilaten valotan kulttuurituottajan merkitystä olla mukana erilaisissa koulumaailman hankkeissa.

Toiminnallinen osuus perustuu Kaija Juurikkalan pikaelokuvamettiin, jonka hän on luonut ja jota hän käyttää mm. elokuvavoimalassa Hirvensalmella. Kuvaan raportissa metodin toimintaperiaatteita. Toiminnallisen opinnäytetyön produktina on DVD, jossa esitetään Suomen, Taimelan koulun postikortti -video sekä Oneida India Nationin postikortti -video.

1.1 Taustaa

Suomi pääsi vuonna 2008 osalliseksi kansainväliseen projektiin, jossa kuusi lapsiryhmää eri puolilta maapalloa tekee toisilleen videopostikortit omasta lähiympäristöstään. Idea on syntynyt Israelissa kansainvälisen lastenelokuvafestivaalin johtajan Michal Matusin unelmana. Suomeen projektin toi elokuvaohjaaja Kaija Juurikkala osallistessaan syksyllä 2007 festivaaleille juryn jäsenenä.

Kaija Juurikkala valitsi Suomen kuvauspaikaksi Etelä-Savon Pertunmaalta pienen lakkautettavan Taimelan koulun, joka eksoottisesti sijaitsee järven rannalla pääraakennuksen ollessa 1800-luvulta. Koulun lapset olivat Aada -elokuvan koekuvauksessa ihastuttavan vilkkaita ja välittömiä, ja Juurikkala halusi tämän myös näkyvän postikorttiprojektin tuotoksessa. Kaija Juurikkala tarjosi työtä minulle tehdäkseeni opinnäytetyön kansainvälisen kulttuuriprojektin tuottamisesta. Olen toisilta koulutuksiltani lastentarhanopettaja ja musiikkipedagogi (AMK), joten koin työskentelyn lasten ja nuorten kanssa luontevaksi tavaksi tehdä opinnäytetyöni. Lisäksi koin, että on tärkeää

löytää kanavia yhdistää kulttuurin tuottaminen ja perusopetus, jossa aina taiteillaan resurssien ja opetussuunnitelman rajallisuuden maastossa. Haastavaksi tehtävässä koin elokuva-alan uudenlaisen kulttuurimaiseman, johon en ollut perehtynyt aikaisemmin.

Suomen työpari projektissa oli New Yorkin intiaanireservaatti Oneida Nation. Muut parit olivat Israelin Tel Aviv – New Yorkin Syracuse sekä Senegalin Dakar – New Yorkin Brooklyn. Kaikissa maissa projektiin valittiin 4-6 lasta iältään 10-12 vuotta. Lapset suunnittelivat ja toteuttivat 5 minuutin mittaisen dokumentin lähiympäristöstään. Maaliskuussa 2008 valmistuneet dokumentit vaihdettiin sähköisesti työparien kesken.

Lapsilla oli mahdollista tavata toisensa kasvokkain New Yorkissa 1-4.5.2008 Syracusen kansainvälisellä elokuvafestivaalilla. Festivaaleilla ryhmien tuottajat osallistuivat paneelikeskusteluun ”EDUCATING OUR CHILDREN THROUGH FILM” kertoen elokuvan käyttämisestä osana opetusta. Paneelissa olivat New Yorkin edustajien lisäksi edustajat Senegalista, Suomesta ja Israelista.

1.2 Työn tavoitteet

Postikorttiprojektissa oli monia tavoitteita. Oppilaiden osalta tavoitteena oli, että oppilaiden ymmärrys eri kulttuureista ja niiden välisestä vuorovaikutuksesta kehittyi. Projektin tuotokset auttavat oppilaita ymmärtämään yhtäläisiä piirteitä eri kulttuureissa, vaikka elämä saattaa olla hyvinkin erilaista muissa maissa. Luvussa 4.4 huomataan, että eri maiden töistä voitiin poimia yhtäläisyyksiä lasten arkielämässä ja projektin toteutuksessa, vaikka he asuivatkin eri puolilla maapalloa.

Projektissa tavoitteena oli tukea oppilaiden mahdollisuuksia yhdessä työskentelyyn ja vuorovaikutukseen sekä yhteisiin elämyksiin. Kuvaustilanteiden tavoitteista pidin tärkeänä, että projektissa oma työskentely, työprosessin tallentaminen ja arviointi yhdessä toisten kanssa on arvokasta ja hedelmällistä.

Opinnäytetyöni yhtenä tavoitteena oli kulttuurituottajana luoda verkostoja kouluun, jossa kaivataan tukea muuttuvan tietoyhteiskunnan ja globalisaation haasteisiin ope-

tustyössä. Pohjaan opinnäytetyöni tavoitteet media- ja kansainvälisyyskasvatuksen tavoitteisiin, joita perusopetuksessa tulisi noudattaa.

Tärkeänä tavoitteena pidin myös kokeilla taitojani kansainvälisen yhteistyön tekemisessä ja projektin tuottamisessa itselleni vieraammalla kulttuurialalla, elokuva-alalla. Tavoitteenani oli ammatillinen kasvu kansainvälisessä kulttuurituotannossa.

Tämäntyyppinen tuottajuus lienee vielä Suomessa harvinaista, jossa lapset ja kulttuurituottaja pääsevät osalliseksi kansainväliseen projektiin mukaan. Lapset ovat pääosassa tehden omannäköisensä dokumentin oman maansa kulttuurista ja arjesta, siitä lähiympäristöstä, jossa he asuvat ja elävät. Tämän kaiken mahdollistaa nykypäivän tekniikka, jolloin tehtäviä voidaan vaihtaa reaaliajassa peilaten toisen maan lasten tuotantoja omiin. Tuottajan tehtävänä on antaa oppilaille mahdollisuus toteutukseen järjestämällä tilat, varusteet ja ohjauksen.

Koska kyseessä oli projekti, tavoitteenani oli ymmärtää projektin tunnusmerkit. Jotta projekti onnistuisi, jouduin suunnittelemaan, organisoimaan, toteuttamaan, valvomaan ja arvioimaan sen huolella. Tämän kaltainen työskentely on ominaista kulttuurituottajalle.

2 TUTKIMUSMENETELMIÄ

2.1 Osallistuva havainnointi

Lapset ja nuoret perehtyvät moneen uuteen asiaan toiminnallisesti. Aistihavainnot lisäävät tarvetta toimia. Mediaan tutustuminen luomalla omaa mediatuotantoa ja omia mediaesityksiä tarjoaa mahdollisuuden vuorovaikutukseen, jossa lapsi tai nuori on toimijana. Havainto luo pohjan oivallukselle ja oivallus ymmärrykselle. Havainnointi tässä tapauksessa on kahdensuuntaista: oppilaat havainnoivat omaa toimintaansa muuttaakseen prosessin etenemissuuntaa ja minä havainnoin oppilaita ja omaa toimintaani kokonaisuuden ja oman ammatillisen kasvuni näkökulmasta.

Opinnäytetyössäni käytän osallistuvaa havainnointia, joka yleensä voi olla aktiivista tai passiivista. Aktiivisessa osallistuvassa havainnoinnissa tutkija vaikuttaa aktiivisesti

läsnäolollaan tutkittavaan ilmiöön. Hän voi esimerkiksi olla mukana kehittämistyössä, projektissa tai vastaavassa tilanteessa aktiivisena toimijana. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 84.) Passiivisella osallistuvalla havainnoinnilla tarkoitetaan tutkijan osallistumista tutkittavaan tilanteeseen ilman vaikuttamista tilanteiden kulkuun. Molemmissa tapauksissa tutkijan on kuitenkin pystyttävä erittelemään oma roolinsa ja sen mahdollinen vaikutus tutkimustilanteeseen. (Anttila 1996, 218 - 224.)

Anttila (1996, 218 - 224) kuvaa, että havainnointitilanteessa tutkija on läsnä tavallaan kahdessa persoonassa: toisaalta osallistujana, toisaalta muiden käyttäytymisen seuraajana. Riippuen tilanteesta tutkija osallistuu toimintaan enemmän tai vähemmän aktiivisesti. Täysin ulkopuolinen tutkija ei voi olla, sillä hänen läsnäolonsa on kuitenkin kaikkien tiedossa. Osallistuvassa havainnoinnissa tutkija voi tarkkailla tilannetta ensin kokonaisvaltaisesti ja päästä vähitellen sisälle yksityiskohtiin. Olennaista on, että tutkittavat tottuvat tutkijaan siinä määrin, ettei hänen läsnäolonsa tunnu kiusalliselta. Tutkijan tulisin kunnioittaa tutkittavien kohteidensa käytäntöjä eikä sekaantua niihin mitenkään.

Metsämuurosen (2001) mukaan osallistuvan havainnoinnin alalajeja on useita sen mukaan, miten täydellisesti tai kokonaisvaltaisesti tutkija pyrkii osallistumaan tutkittavien toimintaan. Osallistuvassa havainnoinnissa on tyypillistä, että tutkija osallistuu tutkittavien ehdoilla heidän toimintaansa. Yleensä tutkimukset ovat tällöin kenttätutkimuksia. Usein tutkija pyrkii pääsemään havainnoitavan ryhmän jäseneksi. Tällöin tutkija pyrkii jakamaan elämäkokemuksiaan ryhmän jäsenten kanssa, heidän kielenkäyttöään ja niin edelleen. Usein havainnoijalle muodostuu näissä tilanteissa jokin rooli ryhmässä.

Havainnoinnin etuina Metsämuuronen (2001) pitää välittömän tiedon saantia yksilöiden ja ryhmien toiminnasta ja käyttäytymisestä. Tutkija voi havainnoida tutkittavia luonnollisessa ympäristössä ja havainnointi sopii sekä määrällisen että laadullisen aineiston hankkimiseen. Osallistuva havainnointi on hyvä menetelmä vuorovaikutuksen tutkimisessa, ja silloin kun tilanteet ovat vaikeasti ennakoitavia ja nopeasti muuttuvia.

2.2 Toiminnallinen opinnäytetyö

Toiminnallisen opinnäytetyön tavoitteena on antaa opiskelijalle ammatillisen kasvun tueksi sekä teorian että käytännön konkreettista yhdistämistä. Toiminnallisessa opinnäytetyössä tärkeää on omien kokemusten havainnointi ja prosessin sanallistaminen. (Vilka 2003, 41 - 42.) Kulttuurituottajan työssä ominaista on toiminnallisuus.

Toiminnallisessa opinnäytetyössä on suositeltavaa olla toimeksiantaja. Toimeksiantetun opinnäytetyön avulla kulttuurituottajaopiskelija voi näyttää osaamistaan ja herättää työelämän kiinnostusta itseensä. Lisäksi opinnäytetyö lisää vastuuntuntoa, opettaa projektinhallintaa ja tukee ammatillista kasvua. (Vilka 2003, 16 - 17.) Opinnäytetyöni toimeksiantajana oli Gentle Film Oy ja Kaija Juurikkala.

Muistin tukena opinnäytetyöprosessissa tulee käyttää sen alusta asti opinnäytetyöpäiväkirjaa. Se on henkilökohtainen sanallisessa ja/tai kuvallisessa muodossa oleva dokumentti. Opinnäytetyöpäiväkirja voi sisältää ideoinnista pohdintaan saakka liittyviä aiheita ja ajatuksia, muutokset prosessin aikana, kysymyksiä, havaintoja, aiheeseen liittyvää kirjallisuutta, artikkeleja ja lehtileikkeitä. (Vilka 2003, 19 - 22)

Opinnäytetyöni on toiminnallinen ja raporttini sisältö perustuu havaintoihin ja kokemuksiin tuottajana. Opinnäytetyössäni raportoin projektin vaiheita sen alkutaipaleilta ensi-iltaan saakka. Valotan projektin taustaa, tavoitteita ja omaa rooliani projektissa. Koostan myös suulliset palautteet, joita keräsin projektin aikana sekä Suomesta että Yhdysvalloista. Toiminnallisen osuuden produktina oleva video, jossa esitetään Suomen dokumentti ja sen vastaparin postikortti, on saatavilla opinnäytetyön kirjoittajalta.

Opinnäytetyöpäiväkirjassa pohdin erityisesti ongelmia kansainvälisen vaihdon ja yhteistyön näkökulmasta. Pohdin myös teknisten ongelmien ja nopeiden ratkaisumallien löytymistä projektin eri vaiheissa. Lisäksi keräsin havaintoja lasten toiminnasta tekemääni havainnointi- ja palautekaavakkeeseen (Liite 1). Palautteet kirjasin päiväkirjaani ja tilanteen mukaisesti havainnointi- ja palautekaavakkeeseen (esimerkiksi lasten ja opettajan palaute). Tärkeimmät työvälineeni olivat paperi ja kynä. Sähköiseen opinnäytetyöpäiväkirjaani sisällytin sähköpostikeskustelut.

Opinnäytetyössäni Taimelan koulun vapaaehtoiset oppilaat sitoutuivat muutamien kuukausien ajaksi projektiin, jossa ryhmä itse panee tehtävän alulle ja toteuttaa sen. Tuottajana tehtäväni oli auttaa tietojeni avulla ryhmää ratkaisemaan mahdollisia ongelmia ja etsimään ratkaisuja media-ammattilaisten tukemana. Ryhmän tehtävänä oli keksiä ratkaisuja luovalla tavalla. Ainoastaan lopullisiin DVD:n kohtausjärjestyksiin, ulkoilmeeseen ja kohtausten määrään vaikuttivat aikuiset.

Oman työkokemukseni pohjalta lasten ja nuorten parissa koen toiminnallisen opinnäytetyön etuna sekä projektin tekijöiden että tuottajan kannalta seuraavia seikkoja:

- Yhdessä kehitetty ratkaisu on usein parempi kuin mitä ulkopuolinen voisi yksin saada aikaan, sillä ryhmän jäsenet saattavat tuntea ongelman ja sen ratkaisun vaihtoehdot parhaiten.
- Ryhmän itsensä löytämä ratkaisu on mieluisampi kuin ulkopuolisen tarjoama.
- Osallistavassa opetuksessa kaikkien osapuolten mukanaolo vähentää kohtuutonta työmäärää.
- Itse löydetty ratkaisu toteutuu paremmin kuin ulkopuolisen ehdottama vaihtoehto, sillä mukana olleet sitoutuvat siihen.

2.3 Projektin tunnusmerkit opinnäytetyössä

Rissanen (2002) määrittelee projektin seuraavasti: ”Projekti on johonkin määriteltyyn tavoitteeseen pyrkivä, harkittu ja suunniteltu hanke, jolla on aikataulu, määritellyt resurssit ja oma projektiorganisaatio”.

Projekti voi olla yhtä aikaa tutkimus- ja oppimismenetelmä. Projektiopiskelussa peruselementteinä on opiskelijan omiin kokemuksiin perehtyminen. Projektissa lähtökohdaksi on ongelmakeskeisyys ja siinä liitetään uutta tietoa jo aiemmin opittuihin tietoihin. Projektissa korostuu myös yhteistoiminnallisuus, jossa ryhmä ohjaajan johdolla suunnittelee, toteuttaa ja arvioi projektin. (Vilka 2003, 48.) Tässä opinnäytetyössä projektia lähestytään toiminnallisen tutkimuksen näkökulmasta. Projektilla oppimismenetelmänä on myös selkeä tavoite ja se on ajallisesti rajattu. Usein kootaan projektiryhmä, joka toimii projektia varten ja joka hajoaa tultua suoritetuksi. (Vilka 2003, 17,48.)

Monica Lööwin (2002, 17) mukaan projektimuotoisessa työskentelyssä projektilla pitää olla tilaaja. Projektin tulee olla ajallisesti ja laajuudeltaan rajattu sekä sille tulee asettaa tietyt toimintapuitteet. Projektilla täytyy olla tavoite. Eri projekteissa painottuvat erilaiset tavoitteet. Toisinaan siinä kehitetään jo olemassa olevaa järjestelmää, toisinaan etsitään kokonaan uutta. Projektissa voi korostua pedagoginen puoli, mutta joskus se on käytännöllinen, johonkin tuotteeseen tähtäävä puoli. Projektia pitää dokumentoida ja laatia siitä kuvaus tai raportti.

Stenlund (1996) on määritellyt projektin minkä tahansa kokonaisuutena ohjatuksi, kertaluonteiseksi ja tavoitteelliseksi työsuorituksiksi. Joskus projekti on kokonaisvaltainen ja edeltä käsin hyvin suunniteltu, mutta joskus se voi olla impulsiivinen ja työn edetessä muuntuva ja jaksottainen.

Projektin didaktisia piirteitä on Stenlund (1996) kuvannut seuraavasti:

1. Projektin lähtökohtana on opiskelijan oma todellisuus ja kokemukset. Projektia kutsutaankin usein hankkeeksi.
2. Projekti pyrkii jäsentämään todellisuuden kokonaisuutta.
3. Projektille on tunnusomaista tutkiva ja kokeileva luonne. Opiskelijan aktiivinen toiminta joko yksin tai ryhmässä on projektin toimintatapa.
4. Projekti on usein yhteisöllinen hanke. Se voi olla myös yksittäinen oman työn kehittämiseen tähtäävä hanke.

Opinnäytetyössäni toiminnallisessa osuudessa projektin piirteet täyttyivät mielestäni hyvin. Projektin piirteitä oli sekä oppilaiden näkökulmasta että omasta tuottajan näkökulmasta katsottuna. Tuottajana projektityöskentelyssä suunnitelmallisuus ja aikataulun laatiminen olivat oleellisia työskentelyn onnistumiseksi.

3 NÄKÖKULMIA LASTEN JA NUORTEN MEDIA- JA KANSAINVÄLISYYSKASVATUKSEEN PERUSOPETUKSESSA

3.1 Mediakasvatuksen nykytila

Mediakasvatus elää edelleen suurinta kehittymisen aikaa kulttuurin ja perusopetuksen alalla. Tietotekniikka ja tietoverkkojen yleistymisen ovat muuttaneet nykypäivää

olennaisesti. Mediakasvatuksen tulisi kuulua nykypäivänä oleellisena osana koulun opetussuunnitelmaa, mutta vajavaisten resurssien vuoksi se ei aina ole mahdollista.

Mediakasvatuksesta puhuttaessa käytetään usein termejä viestintäkasvatus, medialukutaito, mediantaju, digitaalinen lukutaito. Termistö on muokkautunut kulttuurin kehittymisen ja ajan hengen mukaan. 2000-luvulla suomalaisen käytäntöön on vakiintunut mediakasvatuksen käsite, vaikka sitä ei peruskoulun opetussuunnitelmista löydykään. Sitä vastoin ”medialukutaito” sisältyy opetussuunnitelmiin. (Kynäsalahti ym. 2007, 4 - 5.)

Medialukutaidon syventymistä voidaan tukea opetuksessa oppilaan omaa ajattelua, kriittisyyttä ja aktiivista toimintaa hyödyntävillä työmenetelmillä. Tärkeää on toiminnallisuus ja opittavien asioiden merkityksellisyys. Mediakasvatuksen ns. teknisessä lähestymistavassa keskitytään viestimien tekniikkaan (mm. videokuvaukset ja editointi ja niiden tekniikkojen opettaminen) ja taidekasvatuksellisessa lähestymistavassa korostuvat mm. muotojen ja rakenteiden hallinta (analysointi ja erittely). (Kotilainen ym. 1999, 43 - 45.)

Mediakasvatusseuran (2010) ylläpitämällä Internet-sivustolla korostetaan, että mediakasvatus ei ole vain puuhastelua lasten ja nuorten kanssa, vaan sen taustalla on aina pedagoginen näkökulma ja tavoitteena taitojen, tietojen ja osaamisen harjaannuttaminen. Mediakasvatuksen osa-alueita ovat välineiden käytön opettelu ja hallinta, analysoinnin taito, mediaesitysten kriittinen arvioiminen ja omien viestien tai mediaesitysten tuottamisen taidot.

Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteissa (2004, 39) ”viestintä- ja mediataidot” on yksi aihekokonaisuus, joka on kouluille pakollinen ja koko perusopetusta velvoittava. Mediakasvatus on kirjattu myös yksittäisten oppiaineiden tavoitteisiin ja sisältöihin, vahvimmin äidinkielen ja kirjallisuuteen, kuvataiteeseen ja yhteiskuntaoppiin.

Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteissa (2004, 238 - 239) vuosiluokilla 5-9 mainitaan seuraavasti:

Kuvataiteen opetuksessa 5–9 luokalla painotetaan kuvan merkitystä ilmaisun ja viestinnän välineenä sekä kuvallisen ilmaisun perusteiden ja tekotapojen sekä mediateknologian hallintaa. Opetuksessa kehitetään

oppilaan taiteen ja taidehistorian tuntemusta sekä kuvantulkintataitoja kuvallisten tehtävien avulla. Tavoitteena on, että oppilaiden ymmärrys eri kulttuureista ja niiden välisestä vuorovaikutuksesta kehittyy. Oppimistilanteiden tulee tukea oppilaiden mahdollisuuksia yhdessä työskentelyyn ja vuorovaikutukseen sekä yhteisiin taide-elämyksiin. Tavoitteena on, että opetuksessa oma työskentely, työprosessin tallentaminen ja arviointi yhdessä toisten kanssa kehittävät oppilaan ymmärrystä kuvataiteen prosesseista ja tukevat kuvallisen ajattelun kehittymistä ja taiteellista oppimista.

Media ja kuvaviestintä

- kuvan käyttötarkoituksen tarkastelemista mediassa, mediaesitysten rakenteellista ja sisällöllistä analyysia
- valokuvausta tai video- ja digitaalista kuvausta
- kuvakerronnan muotoja: kuvituksen, sarjakuvan ja liikkuvan kuvan erityispiirteitä
- graafista suunnittelua: kuvan ja sanan yhdistämistä, typografian ja taiteen perusteita
- mainonnan kanavia ja ilmaisukeinoja
- elokuvien ja televisio-ohjelmien analysointia.

Toistaiseksi tutkittua tietoa viestintä- ja mediataidot -oppiainekokonaisuuden toteutumisesta suomalaisissa kouluissa on niukasti, mutta toteutuksen tiedetään vaihtelevan kunnittain ja kouluittain. Opettajat tietävät, että koulun toimintaympäristö on muuttunut, ja he kokevat mediakasvatuksen tarpeelliseksi. Ongelmallisinta on tavoitteiden ja toiminnan määrittely koulun tasolla. Koulun opetussuunnitelmassa tulisi tuoda selkeästi esille mediakasvatuksen nivoutuminen opetusmenetelmiin, ovathan mediakasvatuksen tavoitteet osa opetuksen perustavoitteita. Koulun päämääränä on kasvattaa tasapainoinen, ympäröivästä maailmasta kiinnostunut aktiivinen kansalainen, joka osaa hyödyntää viestintävälineitä, arvioi tarjottavaa tietoa ja viestejä, jäsentää maailmankuvaa, on vuorovaikutuksessa muiden kanssa sekä osaa ilmaista itseään. (Ehdotus toimintapideohjelmaksi mediataitojen ja -osaamisen kehittämiseksi osana kansalais- ja tietoyhteiskuntataitojen edistämistä 2007, 24 - 25.)

Koulujen mediakasvatuksen toteuttamisen eräänä ongelmana pidetään puutteita opettajankoulutuksessa. Luokan- ja aineenopettajaksi voi valmistua ilman mediakasvatuk-

seen tähtääviä opintoja. Siksi on tärkeää, että mediakasvatusta voidaan toteuttaa useiden tahojen toimesta. Julkiset kulttuurilaitokset, kuten Yleisradio, kirjastot ja Suomen elokuva-arkisto ja alueelliset elokuvakeskukset voivat toimia tärkeinä mediakasvatuksen tarjoajina samoin lastensuojeluun erikoistuneet ja muut kansalaisjärjestöt. Ja mielestäni kulttuurituottajat voivat erilaisilla projekteilla tarjota mahdollisuuden hankkeiden tuottamiseen osana kouluopetusta. On tarkoituksenmukaista tukea eri tahojen yhteistyössä toteuttamia mediakasvatushankkeita, mediakasvatusmateriaalin tuottamista sekä edistää suomalaisten osapuolien osallistumista eurooppalaisiin ja kansainvälisiin mediakasvatusprojekteihin. (Mediaväkivalta. Lapset ja media 2004, 18 - 19.)

Koulujen opetustyössä on myös koettu ongelmalliseksi mediakasvatuksen sisältö- ja vastuukysymykset ja resurssit. Monet opettajat saattavat kokea mediakasvatuksen lisäveloitteeksi, joka niukoissa tuntirajoissa, pienellä budjetilla ja heikoilla välineillä on vaikea toteuttaa. Vaikka mediakasvatus ja tekniikka eivät ole sama asia, ne liittyvät vahvasti toisiinsa. Teknologiavetoinen mediakasvatus saattaa kuitenkin olla opettajille iso kynnyksikysymys. Toisaalta lapsille ja nuorille olennaista ovat vuorovaikutus ja toiminta, eivät välineet.

Toiminnallinen mediakasvatus saataisiin edistymään kouluissa suuresti, jos opettajalla olisi mahdollisuus saada esimerkiksi media-assistentti tai medianomi auttamaan tekniikan hallinnassa. Yhteistyö ja verkostoituminen kulttuurituottajien, media-assistenttien tai medianomien kanssa antaisi loistavan mahdollisuuden koulujen mediakasvatuksen kehittämiseksi. Tämän opinnäytetyön tavoitteena oli luoda yhteyksiä koulumaailman ja em. tyyppisen kulttuurituotannon välille.

3.2 Toiminnallinen mediakasvatus

Sara Sintosen toimittamassa kirjassa Median sylissä (2002) kaksitoista teoksen kirjoittajaa valottaa mediakasvatusta monipuolisesti ja mielenkiintoisesti eri mediavälineiden näkökulmasta. Kirjan kokonaisviestinä pidin aikuisen tärkeää roolia sekä ohjaajana toiminnalliseen työtapaan että rajojen asettajana ja mediakulttuurin kanssakokijana. Samat roolit sopivat mielestäni myös kulttuurituottajan työsaralle.

Toiminnallinen, omiin havaintoihin pohjautuva työtapa luo pohjan oivalluksille. Kouluissa toiminnallisuus on lisääntynyt, joka lisää oppilaiden osallisuutta yhteisöön ja

suomalaiseen kulttuuriin ja luo pohjaa vaikuttamisen mahdollisuuksille. Mediataitoja voidaan oppia syvällisemmin luomalla itse mediasisältöjä. Toiminnallisessa mediakasvatuksessa merkittävää onkin kirjoittaminen, kuvaaminen, ohjaaminen ja editoiminen. Myös kriittinen ote vahvistuu, kun rooli vaihtuu yleisöstä tekijäksi.

Mediakasvatuksen sisällöt voidaan jakaa osakokonaisuuksiin, joihin perehtyminen koulumaailmassa voidaan tehdä monella tavalla. Postikorttiprojekti antoi mahdollisuuden alakouluikäisille oppilaille perehtyä pienelokuvan tekemiseen ja eri välineisiin sekä katsojan että tekijän näkökulmasta. Tavoitteena oli, että oppilaiden taito oppia ymmärtämään hyvinkin kaoottiselta tuntuva kuva- ja äänivirtaa kehittyisi projektin aikana ja he pystyisivät tuottamaan loisteliasta kuvamateriaalia. Työtapa oli haasteellinen, ja vaatii vuorovaikutusta sekä oppilaiden että ohjaavien aikuisten välillä. Pienelokuvan tekemisessä toiminnallisesti ja koulumaailman kohtaamisessa oikeiden vastausten sijaan syntyi mielenkiintoisia kysymyksiä ja pohdintoja. Tavoitteena toiminnalliselle mediakasvatukselle on, että vaikuttumisen lisäksi avautuu mahdollisuus vaikuttaa (Ehdotus toimenpideohjelmaksi mediataitojen ja -osaamisen kehittämiseksi osana kansalais- ja tietoyhteiskuntataitojen edistämistä 2007, 25 - 26).

Toiminnallisen mediaopetuksen mallissa havainnoilla ja elämyksillä on tärkeä merkitys. Myös kokeileminen eli ideasta työskentelyyn helposti ja nopeasti luovat onnistumisen elämyksiä. Erilaisten teknisten työtapojen ja laitteiden harjoittelu erilaisissa kokeiluissa tekevät mediakasvatuksen osa-alueita tutuksi. Tärkeänä toiminnallisessa mediakasvatuksessa koetaan ryhmätyöskentely, toisten ideoiden ja mielipiteiden kuunteleminen ja myös rohkeus omaan ilmaisuun. Dokumentointi ja arviointi tukevat työskentelyyn vahvistumista ja prosessien syventymistä.

Toiminnallisessa mediakasvatuksessa ollaan kiinnostuneita lasten ja nuorten maailmasta. Postikorttiprojektissa tavoitteena oli antaa lasten ja nuorten tuoda esiin kuvia, joilla he haluavat kertoa omasta lähiympäristöstään tehden havaintoja toisten lasten ja nuorten maailmasta. Havainnoissaan nuoret vertasivat kulttuurisia ja yhteiskunnallisiakin eroja. Vuorovaikutteinen teknologia antoi mahdollisuuden havaintojen jakamiseen melkein reaaliajassa, aikaerot tietenkin tuovat haasteen tälle.

3.3 Kansainvälisyyskasvatus perusopetuksessa

Kansainvälisyyskasvatuksen rooli koulumaailmassa ja osana elinikäistä oppimista on tullut globalisaation edetessä ja uudelle vuosituhatluvalla tultaessa yhä merkittävämmäksi. Kansainvälisyyskasvatus sisältää erityyppisiä kasvatus- ja opetusmenetelmiä, joita voidaan toteuttaa kouluissa ja työpaikoilla sekä erilaisissa tapahtumissa. Myös vapaaehtoistyö ja kansainväliset vaihto-ohjelmat edistävät globaalia ymmärrystä. (Kansainvälisyyskasvatus 2010 2006, 34.)

Kehitysyhteistyön palvelukeskus Kepa ry:n julkaisemilla globaalikasvatus.fi -Internet-sivuilla kansainvälisyyskasvatus -käsitteen käytöstä ei ole olemassa yhtä selkeää ja hyväksyttyä määritelmää. Kansainvälisyyteen kasvamista pidetään elinikäisenä kasvutapahtumana, joka kehittää globalisoituvassa maailmassa tarvittavaa osaamista, vaikuttaa myönteisesti asenteisiin sekä johtaa vastuuntuntoiseen ja kestävän kehityksen huomioivaan toimintaan. Kansainvälisyyteen kasvaminen on siis prosessi, joka auttaa meitä ymmärtämään erilaisuutta ja kehittää kykyämme toimia globalisoituvassa maailmassa.

Vuonna 2004 vahvistetut uudet valtakunnalliset opetussuunnitelman perusteet velvoittavat kouluja ja oppilaitoksia sisällyttämään kansainvälisyyskasvatuksen opetukseensa. Kunnat ja koulut laativat omat opetussuunnitelmansa näiden perusteiden pohjalta. Usein koulujen resurssipulan vuoksi he tarvitsevat tukea mm. aihekokonaisuuksien opetuksen suunnitteluun ja apua opetuksen toiminnallistamiseen. Tätä apua kulttuurituottaja voi antaa.

Opetuksen suunnittelussa keskeistä on oppilaiden oma aktiivinen osallistuminen erilaisten hankkeiden suunnitteluun ja toteuttamiseen, lasten ja nuorten oman äänen kuuleminen. Toimivia opetusmuotoja on monia, erityisesti kokemukselliset ja toiminnalliset lähestymistavat on koettu hyviksi myös kansainvälisyyskasvatuksessa. Hyvä suunnittelu selkeyttää myös koulujen ja oppilaitosten hajanaiseksi jäänyttä kansainvälisyyskasvatustyötä. Monikulttuurisuus- ja kansainvälisyyskasvatuksen osaaminen on yhä tärkeämpi osa opettajien ammattitaitoa.

Opetuksen tulee tarjota välineitä ilmiöiden syiden ja seurausten selvittämiseen ja erilaisten johtopäätösten tekemiseen, mikä puolestaan johtaa aktiivisen ja kriittisen maailmankansalaisen kasvuun (Kansainvälisyyskasvatus 2010 2006, 33 - 34).

Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteissa (2004, 38 - 39) yhtenä koulutyöskentelyn aihealueena on kulttuuri-identiteetti ja kansainvälisyys. Sen tavoitteena on auttaa oppilasta ymmärtämään suomalaisen ja eurooppalaisen kulttuuri-identiteetin olemusta, löytämään oma kulttuuri-identiteettinsä sekä kehittämään valmiuksia kulttuurienväliseen vuorovaikutukseen sekä kansainvälisyyteen.

Kansainvälisyyskasvatus 2010 (2006, 35) mukaan perusopetuksen perusteissa painotetaan, että aihekokonaisuudet ovat opetus- ja kasvatustyön keskeisiä alueita, että ne tulisi sisällyttää eri oppiaineisiin ja koulun tapahtumiin ja että niiden tulisi näkyä koulun koko toimintakulttuurissa. Myös kansainvälisyyskasvatuksen tutkijat ovat korostaneet, ettei kyse ole erillisistä opintojaksoista, sisällöistä ja menetelmistä vaan kokonaisvaltaisesta lähestymistavasta.

Kuitenkin arkityössä kansainvälisyyskasvatus ei näy niin paljon kuin toivotaan. Koulut tarvitsevat apua erilaisten teemakokonaisuuksien suunnitteluun ja toteutukseen. Postikorttiprojekti antoi mahdollisuuden tähän. Toiminnallisen työskentelyn avulla oppilaat saivat kokemuksia kansainvälisestä vuorovaikutuksesta, kulttuuri-identiteetin nostamisesta ja maailmanlaajuisesta kulttuurienvälisestä kohtaamisesta.

4 THE VIDEO POSTCARD PROJECT

4.1 Taustaa projektille

Taustatiedot pohjautuvat keskusteluuni Yhdysvalloissa projektin ”äidin”, Michal Matusin kanssa. Hänen mukaansa maailman rauhan parantamiseksi voidaan tehdä ruohonjuuritason työtä, ja erityisesti lasten ja nuorten kanssa. Hänen mukaansa mediakasvatus on yksi hyvä keino toteuttaa tätä periaatetta. Matusin motiivi tämäntyyppiseen rauhankasvatukseen on suuri, koska Israelin poliittinen tilanne on tunnettu maailmanlaajuisesti.

Israelilainen elokuvantekijä, ohjaaja ja Tel Avivin kansainvälisen lastenelokuvafestivaalin johtaja Michal Matus oli pohtinut ihmisten kulttuurieroja tehdessään omassa maassaan dokumenttielokuvaa juutalaisen ja kristityn lapsen elämästä. Häntä oli suuresti jäänyt mietityttämään, miksi niinkin pienen maan kuin Israelin sisällä kulttuuriset erot ovat niin suuret, ja miksi ne rajoittavat lasten luontaista kanssakäymistä. Hän halusi tietää, onko näin myös koko maailman suhteen.

Vuonna 2007 kansainvälisillä lasten elokuvafestivaaleilla Tel Avivissa hän otti asian esille suomalaisen elokuvantekijän Kaija Juurikkalan kanssa, joka myös innostui aiheesta. Matus oli saanut mukaan hankkeeseen Syracusen kansainvälisen filmifestivaalin taiteellisen johtajan Owen Shapiro, jonka mielestä projektin tuotokset voidaan esittää seuraavan kevään filmifestivaaleilla Yhdysvalloissa. Matus oli projektin suojeleja ja hän laati ohjeet, joiden mukaisesti kukin maa tehtävänsä pyrki suorittamaan.

Michal Matus on luonut Israeliin projektin ja sitä kautta toimintakulttuurin “Cinema Talks Peace”, jossa elokuva avaa avoimen keskustelun ja sillan konfliktissa olevien ryhmien välille. Tätä ajatusta hän halusi kokeilla myös maailmanlaajuisesti.

4.2 Postikorttiprojektiin osallistujien esittely

Projektiin lähti mukaan kuusi lapsiryhmää vetäjiensä kanssa, kolme ryhmää Yhdysvalloista, New Yorkin osavaltiosta, yksi ryhmä Israelista, yksi Senegalista ja yksi ryhmä Suomesta. Seuraavaksi esittelen projektissa mukana olleet maiden koulut, ryhmät ja vastuuhenkilöt. Joidenkin esittelyjen yhteyteen olen liittännyt autenttisen sähköpostiviestin, jossa vastuuhenkilöä ja ryhmää on esitelty. Sähköpostin lähettäjäiltä on saatu lupa kirjeiden julkaisemiseen opinnäytetyössäni.

Yhdysvalloista mukana oli **the Oneida Nation school**. Projektissa vastuuhenkilönä olivat Kandice Watson ja Lorraine Hennings. Kandice Watson on Oneida nation intiaanireservaatin Wolf Clanin jäsen ja koulutus- ja kulttuurikeskuksen johtaja. Hän koordinoi reservaatin alueen koulujen opetusta ja kehittää Amerikan intiaanien historian opetusta osana opetussuunnitelmaa. Lorraine Hennings työskentelee intiaanireservaatin kulttuurikeskuksessa projektipäällikkönä. Lisäksi työryhmässä olivat Ron Patterson ja Kevin Meegan. Patterson toimi projektin valvojana ja Meegan ohjasi nuo-

ria kuvauksessa ja editoinnissa. Projektiin osallistuneita lapsia oli 15 ja he olivat noin 9-14 -vuotiaita. He asuivat laajemmalla alueella ja he eivät käyneet samaa koulua. Kulttuurikeskuksessa lapset kävivät pelaamassa erilaisia pelejä tai ylläpitämässä intiaanikulttuuriaan.

Seuraavana on Kandice Watsonin sähköposti kaikille projektissa mukana olleille henkilöille. Sähköposti oli kansainvälisen yhteistyön tärkein tutustumis- ja informaatio-kanava. Kukin sai halutessaan esitellä itseään ja kertoa taustoistaan ja yhteisöistä, joissa vaikuttaa. Viesti oli Suomelle erityisen tärkeä informatiivisesti, koska Oneida Nation oli vastaparimme työskentelyssä.

Hi All:

The kids from the Oneida Nation will be from a very diverse background. We do not have our own school, so I am choosing students from various districts to ensure that we have well-rounded group. Some of the youth live on our reservation, and some do not. We also send some of our kids to a private school, and I will try to incorporate those children in to our project as well. At this time, I am still choosing the kids. I will attempt to show some typical events and activities in our children's lives so that others may learn what it is like to live as an Indian child in today's American society.

*Feel free to email me with any questions.
I look forward to working with you,*

*Kandice Watson
Cultural and Education Outreach Director
Oneida Indian Nation*

Syracusen edustaja oli **Grant Middle School**. Projektin vastuuhenkilöinä olivat Kenzie AR Miller ja Timothy J. Brachocki. Miller on koulun yläluokkien opettaja ja mentori Syracusen yliopistossa. Hänellä on kokemusta seikkailu- ja köysikiipeilykoulutuksesta. Brachocki on erikoistunut mediakasvatukseen ja erityisesti elokuvien ja pienoisdokumenttien tekemiseen. Hän opettaa videotuottamista keskisissä New Yorkin osavaltion kouluissa, mm. Grant Middle Schoolissa. Miller ja Brachocki tekivät tarkempaa opintosuunnitelmaa ja aikataulua, jonka he mielellään jakoivat muille osallistujamaille (Liite 2 ja 3). Grant Middle Schoolista mukana oli yksitoista 13-15 -vuotiasta oppilasta.

Brooklynin Crown Heightsista postikortin vastaavana toimi Jenna Shapiro. Hän on **KIPP: AMP Academy** -koulun perustajajäsen ja toimii siellä myös englanninkielenopettajana. Hän on myös Art4Now -ryhmän perustaja, jonka tavoitteena on vapaiden taiteiden opettaminen yleisissä kouluissa. Shapiroon tehtävänä oli opastaa kuutta 12-13 -vuotiasta tyttöä kameran käytössä. Heidän projektissaan oli runsaasti vastoinkäymisiä ja heidän postikorttivideoita ei valitettavasti nähty filmifestivaaleilla. Kuitenkin he tekivät yhteistyötä Senegalin lasten kanssa käyden keskustelua sähköpostissa ja blogissa.

Jenna Shapiroin sähköpostiviestistä voimme lukea Brooklynin suunnitelmat projektin etenemiseksi ja hän myös esittelee itsensä ja lapsiryhmän:

Hello from Brooklyn, New York!

First and foremost, I'm so sorry for my very delayed response to your emails. My name is Jenna Shapiro, I'm Owen's daughter. I am a teacher in Brooklyn, New York at a public charter school called KIPP: AMP Academy.

I'm working with a group of six young women, all 7th graders and 12-13 years old, on the Video Postcard Project. I'm going to be teaching them how to use the video camera over the course of the next few days, and they will be filming for the next several weeks. Our goal is to complete the filming process in the first week of February, and to begin editing by the second week of February. We are hoping to complete, and post, our first video by the end of February.

I originally planned to work on constructing a blog on which the students could interact, which could also serve as a site for the students to post their videos and give each other written feedback as well as video / visual feedback. I am still hoping to build the blog, and will be starting on the project this weekend.

I'll keep you all posted on our progress, more to come soon!

*Best,
Jenna Shapiro
Founding Teacher, KIPP: AMP Academy*

Israelista mukana oli **Ironi Alef High School of Arts**. Noa Regev oli Tel Avivissa sijaitsevan koulun vastuuhenkilö. Hän opettaa elokuvan kieltä avoimessa yliopistossa ja em. koulussa. Hän on myös jäsenenä Tel Avivin kansainvälisten lastenelokuvafestivaalien tuotantoryhmässä. Israelin koulun oppilaita oli mukana vain kaksi.

Afrikasta projektissa mukana oli **Dakar Media Center**. Mediakeskus sijaitsee Dakarissa, Senegalissa. Moussa Gueye opettaa mediateknologiaa, kuten kameran käyttöä, editointia ja käsikirjoittamista kulttuurikeskuksessa, jossa oppilaat ovat noin 8-10 kuukautta. Näiden opiskelukuukausien aikana nuorten tekemät filmit esitetään Dakar Hood filmifestivaaleilla, jotka järjestetään vuosittain joulukuussa. Projektin johtajana toimi Adama Seydi. Hän työskentelee myös mediakeskuksessa. Senegalista oli mukana neljä noin kymmenenvuotiaista oppilasta.

Seuraavana Adama Seydin esittelykirje, jossa hän kuvaa suunnitelmaansa projektin etenemiseksi Dakarissa.

Hello all,

My name is Adama SEYDI and I'm working in Media Centre Dakar, Senegal. Moussa gave me the responsibility to work with you in this project. I'll lead the video postcard project here in Dakar. I'm a film editor and at the same time I'm the responsible of the training here in this Media Centre. So I'm very happy and excited to join the group and to achieve the goals expected in this project.

I'm working with two other collaborators Adams SIE a film director and Kendra Terry an Art Student.

We're working first with a group of 10 boys and girls (5 boys and 5 girls) for 2 weeks and now within this group we choose 4 pupils (2 girls and 2 boys) with whom we'll conduct the project

I'll be back very soon to exchange with everybody.

Yours!

Adama SEYDI

KUVA 1. ja 2. Senegalin mediakeskuksen oppilaita ja postikorttiprojektin osallistujia. Kuvaaja: Adama Seydi

Suomen projektin valvojana ja rahoituksen vastaajana oli Kaija Juurikkala ja hänen elokuvayhtiönsä Gentle Film Oy. Kaija Juurikkala on ensimmäiseltä koulutukseltaan peruskoulun luokanopettaja ja toiselta koulutukseltaan taiteen kandidaatti pääaine-

naan elokuvan käsikirjoitus ja ohjaus. Kaija Juurikkala on erikoistunut lasten ja nuorten elokuvakulttuuriin. Hänen tunnetuimpia töitään ovat elokuva *Rosa was here* (1993) sekä tv-sarjat *Levottomat jalat* (1997) ja *Enkeleitä ja pikkupiruja* (1998).

Markku Itkonen on mikkeliläinen media-assistentti. Hän tekee mm. video- ja valokuvauksia, videoeditointia, VHS- ja ääninauhojen muuntoa digitaaliseen muotoon sekä WEB-tuotantoa. Pertunmaan pienen **Taimelan koulun** oppilaista mukana oli kuusi 11-13 -vuotiasta nuorta. Koulu lakkautettiin keväällä 2008.

4.3 Projektin tavoitteet ja vaiheet pääpiirteittäin

Postikorttiprojektin tavoitteena oli kansainvälisyyskasvatuksen ja suvaitsevaisuuskasvatuksen edistäminen eri puolilla maailmaa. Tavoitteena oli auttaa nuoria ymmärtämään, että erilaisissa ympäristöissä, elinoloissa ja olosuhteissa heidän elämässään saattaa löytyä yhteneväisyyksiä, jotka luovat ajatusta yhteisestä maapallosta.

Lasten tehtävänä oli tehdä 5-7 minuuttia kestävä videopostikortti ”My neighbourhood”, jossa he esittelevät lähiympäristönsä ja itsensä. Postikortti ei saanut sisältää informatiivista puhetta. Erilaiset äänet olivat sallittuja kuvaamaan tunnelmia tai tilanteita. Aikuisten rooli oli olla vain tukijana ja neuvonantajana projektin eri vaiheissa. Lapset käsikirjoittivat, kuvasivat, editoivat ja valitsivat sopivan musiikin postikorttiin.

Aihe ”My neighbourhood” oli yhteinen teema, josta jokainen lapsiryhmä teki dokumentin. Aiheen valinta perustui lapsilähtöiseen ja helposti lähestyttävään teemaan, joka arveltiin olevan helppo kaikille lapsiryhmille ympäri maailmaa. Myös kuvauskohteiden valinnassa ja käsikirjoituksen laadinnassa sääntöjä suunnitellut Michal Matus piti tärkeänä aiheen tuttuutta.

Suomessa Taimelan koulun lapset aloittivat postikorttiprojektin tammikuussa 2008. Oma osuuteni Taimelan koululla ajoittui tammikuussa 2008 kolmen päivän ajalle. Näinä päivinä tavoitteena oli projektin aloittaminen tekemällä pohjustustyötä, mm. tutustumalla ohjeisiin ja tavoitteisiin. Projektin aloituspäivät sisälsivät pikaelokuvaharjoitukset Minä ja Ympäristöni. Tavoitteena oli opettaa kameran käyttöä ja nopean

käsikirjoituksen laatimista. Lisäksi suunnittelimme käsikirjoitusta, jonka ensimmäinen versio saatiin valmiiksi tammikuun 2008 lopussa.

Helmikuussa lapset tekivät kuvauksia, ja maaliskuun aikana he editoivat Markku Itkonen opastuksella. Maaliskuun puolesta välissä 2008 yhdessä katsoimme editoitua materiaalia ja kommentoimme postikorttia kokonaisuutena. Tässä vaiheessa ryhmällä oli vielä mahdollisuus tehdä muutoksia videoon.

Kansainvälinen deadline oli 15.3.2008, jolloin Suomen postikortti lähetettiin Oneida Nationin ryhmälle linkin kautta sähköisesti. Oneida Nationin videopostikortti oli vastaavasti Taimelan koulun lasten katsottavissa ja kommentoitavissa sähköpostin kautta saadulla linkillä samoihin aikoihin.

Lorraine Henningsin saatekirje Oneida Nationin postikorttivideolle. Sähköposti sisälsi myös Yhdysvaltojen kartan, josta ilmenee Oneida Indian Nationin sijainti (Liite 4).

Hi Minna-

My name is Lorraine Hennings and I am writing from the Oneida Indian Nation. The children of the Oneida Nation have completed their video and I think they did a fantastic job. The participants are Native American children of Oneida heritage. They are between the ages of 9 and 14. The video was taped at the Oneida Nation's various cultural venues. These children do not all necessarily attend school in one place, but they do convene for recreational, social and cultural activities together. The video shows some distinctive events and activities in the children's lives.

Lorraine Hennings

Suomen osuuden ”ensi-ilta” ja lehdistötilaisuus järjestettiin Taimelan koululla 27.3.2008. Tilaisuuteen oli kutsuttu postikorttiprojektiin osallistuneiden lasten vanhemmat, koulun muut oppilaat, lehdistöä, Markku Itkonen ja Kaija Juurikkala. Kaija Juurikkala oli estynyt saapumaan paikalle. Ensi-illassa kukitettiin kaikki projektissa ansioituneet henkilöt. Suomen tekninen osuus saatiin päätökseen siten, että videopostikortti postitettiin DVD:nä Syracusen kansainvälisille elokuvafestivaaleille 30.3.2008.

Kaikki projektin videopostikortit olivat nähtävissä ja kommentoitavissa Syrfilmin linkin <http://syrfilmvpp.blogspot.com/> kautta 18.4.2008 alkaen. Sivuilla ylläpidettiin blogia, jossa pystyi vaihtamaan mielipiteitä ja esittämään kysymyksiä. Tavoitteena oli globaali nettikeskustelu ja kommentointi lasten kesken, mutta sitä ei juuri ollut!

Syracusen kansainvälinen filmifestivaali järjestettiin 1.-4.5.2008, ja kaikkien postikorttien kantaesitys oli 3.5.2008 IMAX at MOST -elokuvateatterissa.

4.4 Palautetta projektista ja produktista

Projektin palautteen keräämiseen olin laatinut kaavakkeen, jota käytin myös havainnoinnissa. Projektin aikana keräsin lapsilta palautetta erityisesti videokuvaamisesta, editoinnista ja kohtausten visuaalisesta ilmeestä. Lisäksi sain palautetta Kaija Juurikkalalta projektin etenemisestä palavereissa ja sähköpostin kautta.

Suomen projektissa mukana olleiden oppilaiden suullisessa palautteessa tuli esille kaikkien innostus uudenlaiseen kuvan tekemiseen. Alussa kameroiden kanssa touhuaminen meni leikin puolelle ja suorastaan kelvotonta kuvaa syntyi levytolkulla. Mutta paneutuessaan työskentelyyn he innostuivat kovasti pohtimaan erilaisia kuvakulmia tai tapoja esittää asioita kuvan ja äänen avulla. Lasten mielestä kokemus oli hauska, vaikkakin työläs ja he nauttivat suuresti Markku Itkosen opastuksesta mm. editoinnissa. Yleisin palaute oli, että tekemällä oppii. Palautteen mukaan lapset eivät ajatelleet oppivansa kansainvälisyyskasvatusta vaan enemmänkin media- ja viestintäoppia.

Taimelan koulun opettaja Karl-Johan Fröjd ei ollut käyttänyt kameraa opetuksessa, mutta toivoi, että voisi joskus hyödyntää kyseistä metodia. Opettajan mielestä kuuden oppilaan irrottaminen erilaiseen kuvaamataidon opetukseen onnistui helposti. Oppilaat saivat koulun puolesta hyvinkin vapaat kädet toimia projektin aikana. Opettajan palautteessa korostui myös ulkopuolisten henkilöiden merkitys projektin etenemisessä. Karl-Johan Fröjd sanoi: ”Omin voimin emme olis tällaista edes ajateltu”.

Kaija Juurikkalan mielestä postikorttiprojekti onnistui loistavasti. Hän lähetti mukanaani Taimelan koulun ensi-iltaan seuraavan kirjeen, jossa kiteytyy koko palaute:

ELOKUVAOHJAAJA KAIJA JUURIKKALAN TERVEISET:

”Onnitellut, olen ylpeä työstänne, Taimelan oppilaat. Dokumenttinne käsikirjoitus on laadittu hyvin, olette uskaltaneet laittaa itsenne peliin, saunakohtaus on hauska ja oivaltava lopetus. Olette iloisesti ja luontevasti läsnä kuvissa. Hyvä, että kuvasitte kahteen kertaan, opitte kuvauksesta ja lopputulos toimii. Enne kaikkea työ on tekijöittensä eikä aikuisten näköinen.

”Onneksi valitsin tehtävään teidät täältä maaseudulta, minkään helsinkiläisen koulun oppilaat eivät voisi tehdä tällaista dokumenttia Amerikkaan katsottavaksi. Meillä täällä on jäljellä sellaista, mitä New Yorkista ja Helsingistä ei enää löydy. Sitä kehtaa näyttää maailmalla. Kaija”

Kansainvälisillä elokuvafestivaaleilla keräsin produktista palautetta matkapäiväkirjaani, ja sähköpostin ja blogikeskustelun kautta tulleet palautteet kokosin opinnäytetyöpäiväkirjaani liitteiksi.

Palaute Suomen videopostikortista Syracusessa oli erittäin positiivista. Muilta työryhmiltä saimme palautetta mm. luonnollisuudesta, luonnonläheisyydestä ja lasten vilpittömän avoimesta ilosta, joka välittyi kuvan avulla. Mielenkiintoisimman palautteen sain Syracusen koulun opettajilta, Milleriltä ja Brachockilta, jotka yllättyivät suomalaislasten ja Syracusen lasten samanlaisesta lähestymistavasta tehdä postikortti. Esimerkiksi kumpikin ryhmä oli ottanut esille maailmankartan ja lähestyivät näin kansainvälistä ja maapallon laajuista ajattelua projektissaan. Syracusen kaupunki sijaitsee pohjoisosassa Yhdysvaltoja, lähellä Kanadan rajaa, ja siellä on myös luminen talvi. Tätä oli haluttu korostaa molemmissa videoissa. Keskustelimme, että samankaltaisuutta löytyy lasten elinpiiristä, kulttuurista ja arvoista, vaikka välimatka on valtava.

IMAX at MOST -elokuvateatterin yleisö piti näkemästään myös paljon. Suomen postikortti sai paljon kiitosta ja kehuja sen ollessa yleisön mielestä paras, hauskin ja lasten ehdoilla tehty. Yleisöstä sain palautetta myös samasta lasten luonnollisuudesta ja läsnäolosta, kuten myös muilta projektin osallistujilta. Yleisön mielestä postikortista välittyi aito suomalainen tunnelma, jollaiseksi he Suomen voisivat kuvitella. Kiitosta sai myös se, että lapset ovat vielä lapsia.

Saunakohtaus herätti keskustelua ja kysymyksiä yleisön keskuudessa, joihin vastailin parhaan taitoni mukaan. He halusivat tietää, mikä paikka se on ja miten se toimii. Eräs pariskunta yleisöstä halusi heti rakentaa itselleen saunan!

Projektin ohjeistuksen noudattamisesta saimme negatiivista palautetta erityisesti projektissa mukana olleilta osapuolilta. Suomen postikortti oli liian pitkä. Se ei pysynyt annettujen sääntöjen sisällä (5 min). Videon kesto oli n. 7 min, joka oli maksimiaika. Keskusteltuani idean äidin, Michal Matusin kanssa hänen mielestä asiat olisi voinut kertoa tiiviimmin. Myös musiikin valintaan hän ei ollut tyytyväinen. Matusin mukaan musiikki ei kuvastanut suomalaisuutta. Ongelmanhan tähän teki se, että tekijänoikeudet rajaavat musiikin käyttöä melko laajasti. Kansanmusiikki on tekijänoikeuksien ulkopuolella, mutta sen esittäjät taas eivät ole. Lisäksi puhe taustalla oli liian informatiivista. Suomen kielen taitajia ei kylläkään minun lisäksi salissa ollut.

5 TUOTTAJANA KANSAINVÄLISESSÄ PROJEKTISSA

Tuottajia tavataan nykypäivänä kansainvälisissä tehtävissä erityisesti musiikin ja elokuva-alan piirissä. Tuottajilta vaaditaan johdonmukaista suunnittelukykyä, markkinahenkisyttä, luovuutta ja sosiaalisuutta. Lisäksi tuottajan on oltava ulospäin suuntautunut ja kansainvälisesti kokenut, kielitaitoinen henkilö.

Euroopan Unionin Leonardo Da Vinci -ohjelman rahoittama VANIA -projekti oli kaksivuotinen (2005-2007) projekti, jossa selvitettiin minkälaisia pätevyysvaatimuksia eurooppalainen kulttuuriyhteistyö asettaa kulttuurin kentän toimijoille. Projektin tavoitteena oli tuoda esille kulttuurituottajien ja -toimijoiden taidot ja osaaminen kansainvälisissä yhteistyöprojekteissa ja tarve kehittää tulevaisuudessa kykyjä tehokkaampaan ja organisoidumpaan yhteistyöhön. Cuporen tekemässä kyselyssä eurooppalaisilta kulttuurituottajilta kysyttiin heidän käsityksiään tarvitsemistaan taidoista kansainvälisessä kulttuuriyhteistyössä. (Fisher 2007, 10 - 11).

Kansainvälisissä tehtävissä tuottajan työnkuvaan kuuluu usein kansainvälisen ohjelmakonseptin ja brändin kehittäminen, uudistaminen ja tuotteistaminen sekä toteutuksen aikatauluttaminen ja valvominen. Lisäksi hankkeiden rahoituksen suunnittelu, seuranta ja raportointi kuuluvat oleellisesti tehtäviin. Tuottajan vastuulla on myös kansainvälisten suhteiden ja strategisten kumppaneiden kartoitus ja kumppanuuksien luominen sekä kulttuurien ymmärtäminen kussakin yhteistyötilanteessa. (Fisher 2007, 29 - 31).

Tuottajana maailmanlaajuisesti kansainvälisessä postikorttiprojektissa saattoi harjoitella osin edellä mainittuja tuottajan taitoja ja tehtäviä. Projektin pienuus tietenkin asetti toiminnalle puitteensa, mutta antoi mahdollisuuden. Seuraavaksi esittelen projektin vaiheita tuottajan näkökulmasta.

5.1 Lapsiryhmän valinta ja ryhmän ohjaus projektin alussa

Kaija Juurikkala valitsi Suomen postikorttiprojektiin Etelä-Savon Pertunmaalta pienen lakkautettavan Taimelan koulun, joka sijaitsee järven rannalla. Ympäristö viehätti Juurikkalaa erityisesti päärakennuksen vuoksi, joka on 1800-luvulta. Juurikkala oli kiertänyt eteläsavolaisia kouluja kuvatakseen lapsia Aada -elokuvaan. Taimelan koulun lapset olivat castingissa ihastuttavan vilkkaita ja välittömiä ja Juurikkala halusi heidät projektiin mukaan. Liitteellä lehtileike, jossa mainitaan suunnitteilla olevasta projektista (Liite 5).

Taimelan koulun oppilaista projektissa olivat mukana Pirita Kämppe, Leenu Ahtiainen, Wille Volanen, Eeli Paakkari, Akseli Hokkanen ja Aatu Paakkari. Projektia tehdessä he olivat 11-13 -vuotiaita. Koulun opettaja Karl-Johan Fröjd oli koulun yhteyshenkilönä oppilaiden ja projektissa mukana olleiden suomalaisten henkilöiden kanssa.

Oppilaat saivat osallistua koulun kuvaamataidon tuntien aikaan projektiin, jolloin myös kävin koululla alustamassa tehtävää ja antamassa aikatauluja heidän työskentelylleen. Opastin oppilaita kameran peruskäytössä, kerroin vastaparistamme Yhdysvaltojen intiaanireservaatista ja teimme alustavat tehtävät, jotka helpottivat oppilaita suunnittelemaan videopostikortin kokonaisuutta. Kenelläkään lapsista ei ollut aikaisempaa kokemusta kamerankäytöstä tai elokuvan tekemisestä.

5.2 Learning by doing

Kaija Juurikkala kehitti elokuvantekomenetelmän, joka hänen mielestään on loistava yksinkertaisuudessaan. Pikaelokuva -metodissa aloitetaan ideariihellä. Ideariihessä kaikki on sallittua. Ensin ideoidaan elokuvan tapahtumapaikkoja, jonka jälkeen ideat luetaan läpi ja jokainen valitsee niistä yhden. Toisena keksitään roolihahmoja ja kolmantena elämäntilanteita. Ideariihi vie noin puoli tuntia. Ideariihen lopuksi luetaan kaikki valitut paikat, roolit ja tilanteet. Kaikkia ei tarvitse käyttää, ne toimivat vain

tarinan sytykkeenä. Tämän jälkeen lapset saavat tehdä tarinan, jonka ei tarvitse tulla valmiiksi kerralla. Usein tarina valmistuu kuvauksen aikana. Pikaelokuva -menetelmässä tarina kuvataan kuva kovalta editoimatta. Jokainen kuva voidaan harjoitella ennen kuvausta. Kuvatessa tarvitaan ohjaaja, joka huolehtii että mennään eteenpäin ja hän tekee päätökset kiistatilanteissa. Kuvaamisesta pääsääntöisesti vastaavat lapset itse. (Välimäki, 1999 s. 13 - 15).

Postikorttiprojektissa käytimme pikaelokuva -metodia siten, että lapset miettivät ideariihessä mitä lähiympäristön paikkoja he halusivat kuvata. Tapahtumat sijoituivat pääsääntöisesti koulun alueelle. Lisäksi he miettivät itsestään asioita, joita halusivat tuoda esille mm. harrastuksia, luonteenpiirteitä tai itseään koulussa. Sen jälkeen lapset kirjoittivat käsikirjoituksen kohtauksittain, jota pystyttiin muuttamaan vielä kuvausten aikana. Kameran käyttöä harjoiteltiin pikakuvauksilla siten, että lapset kuvasivat toisinaan muutaman minuutin ajan ja sen jälkeen kuvaukset katsottiin ja pohdittiin, miten kuvakulmat toimivat, onko tilanteista vaihtuminen liian nopeaa ja kertooko kuva sen, minkä halusit kertoa. Tätä materiaalia pystyimme myös osin käyttämään valmiissa postikortissakin.

5.3 Tehtävistä tekniikkaan

MINÄ -tehtävä oli ensimmäinen lämmittelytehtävä learning by doing -menetelmällä. Tehtävä tehtiin heti tammikuun alussa 2008, jolloin oppilailla ei vielä ollut kokemusta kameran käytöstä. Ohjeena oli ”Jos olisit ruokalaji / automerkki / huonekalu jne., niin mikä olisit”. Oppilaat kirjoittivat kymmenen sanaa paperille, jotka sitten luettiin toisille. Sen jälkeen sanoista poimittiin omasta mielestä parhaat ja pohdittiin, kuinka ne voidaan kuvata kameralla käyttämättä sanoja. Oppilaat tekivät kolmen hengen ryhmissä oman elokuvan, joka sai kestää vain muutaman minuutin. Tavoitteena oli, että elokuvalla on nimi, ainakin kolme kohtausta, lopputekstit ja sopivat äänitehosteet, mutta ei puhetta.

Elokuvat katsottiin ja niistä keskusteltiin. Toiset ryhmät etsivät hauskoja kuvakulmia, parannettavaa ja pohdittiin, olisiko näistä tullut ideoita postikorttiin. Tehtävä onnistui mielestäni hyvin, oppilaat olivat innostuneita ja kuvauksissa he saivat hyvää materiaalia aikaiseksi.

MINUN YMPÄRISTÖNI -tehtävä tehtiin parin viikon päästä edellisestä, ja aiheena oli lähiympäristö. Keskustelimme oppilaiden kanssa heidän lähiympäristön paikoista ja luontevaksi tutkinnan kohteeksi muodostui koulun ympäristö. Keskustelussa pohdimme, mitä haluamme kuvassa nähdä ja näyttää tai esittää toisille. Oppilaat tekivät taas kolmen hengen ryhmissä pienelokuvat, joissa heidän tuli kuvata sekä ihmisiä että luontoa ja rakennuksia.

Tehtävästä muodostuikin haasteellinen ja hankala, ja kuvaukset eivät onnistuneet odotetulla tavalla. Kuvaaminen ulkona oli vaikeaa ja oppilaiden motivaatio karkasi muualle. Pieniselokuvista puuttui ryhmän yhteinen henki ja kokonaisuudet kärsivät kuvan tärinästä ja juonen puuttumisesta.

Oppilaille jäi kamera käytettäväksi kouluun, ja heillä oli mahdollisuus lainata sitä myös kotiin kuvatakseen kolme bonuskuvaa teemalla ”lähiympäristö”. Tavoitteenani oli osallistuttaa projektissa mukanaolevat oppilaat siten, että toiminta jatkuisi ilman tukeani.

Alkutalven aikana oppilaat kirjoittivat kohtaustyyppisesti väljähkön käsikirjoituksen, jonka mukaisesti he kuvasivat materiaalia projektiinsa. Oppilaat työskentelivät osin itsenäisesti, osin koulun opettajan johdolla tai Markku Itkosen johdolla. Käsikirjoitus lähetettiin minulle sähköpostilla.

Media-assistentti Markku Itkonen neuvoi oppilaille kameran käyttöä ja äänen ja kuvan leikkaamista. Oppilaat editoivat itse koko dokumentin Markun ohjeiden mukaan. Itse en osallistunut ns. tekniseen tekemiseen tässä vaiheessa.

Kuvausmateriaalia koottaessa lapset etsivät kohtauksia, jotka kuvasivat heitä itseään ja suomalaisuutta parhaimmillaan. Osuuteni koko materiaalin ollessa koottuna oli että, annoin oppilaille ja Markku Itkoselle ehdotuksia kohtausten sijoittelusta, teksteistä ja kokonaiskuvan muodosta. Myös Kaija Juurikkala osallistui videon arviointiin aivan loppuvaiheessa.

5.4 Tuottajan tehtävät projektin aikana

Postikorttiprojektin tuottajana yksi tärkeimpiä tehtäviäni oli luoda työskentelymahdollisuus lapsille. Näistä seikoista kerroin luvuissa 5.1, 5.2 ja 5.3. Lisäksi sain olla yhteydessä muiden maiden projektien vetäjiin ja Syracusen filmifestivaalien yhteyshenkilöihin. Kansainvälisestä yhteistyöstä kerron luvussa 5.4.1. Pääsääntöisesti yhteydenpitokeino oli sähköposti johtuen aikaeroista. Suomessa projektissa mukana olleiden henkilöiden kanssa tehtävästä yhteistyöstä kerron luvussa 5.4.2.

Tuottajan tehtäviin kuului myös projektin aikataulutusta Suomessa, rahoituksen suunnittelu oman toiminnan kannalta ja tiedottaminen. Koko projektin rahoituksen suunnittelu ja taloudellinen päävastuu oli Gentle Film Oy:llä. Näitä seikkoja valotan luvussa 5.4.3.

Tuottajana koin myös tärkeäksi tehtäväksi yhteishengen ylläpitämisen, hyvän vuorovaikutuksen ja ristiriitatilanteiden ratkaisumallien löytämisen. Aikataulun kiristyessä ja deadline lähestyessä alkoi myös ryhmän toiminnassa ilmetä epäsuopua. Lisäksi sähköisen yhteydenpidon aiheuttamiin ongelmiin tuli pystyä löytämään ratkaisumalleja.

5.4.1 Yhteistyö muiden maiden kanssa

Yhteistyöni projektin aikana oli pääsääntöisesti Leonard Fonten kanssa Syracuseen. Hän oli projektin amerikkalainen yhteyshenkilö. Leonard Fonte on Syracuse City School District -koulusta eläkkeelle jäänyt arvostettu näytelmäkirjoituksen ja ohjauksen opettaja. Hän on ohjannut monia palkittuja teatteriesityksiä 29 vuoden aikana.

Ensimmäinen kontakti Amerikkaan Leonard Fonteen oli joulukuussa 2007. Esittelin itseni ja projektiin osallistuvat lapset. Kerroin myös alustavan aikataulusuunnitelman projektistamme. Leonard Fontesta tuli tärkeä henkilö, jonka kanssa saatoinkin vaihtaa ajatuksia esim. musiikin tekijänoikeusproblematiikasta ja aikatauluttamisesta. Olin sähköpostitse yhteydessä hänen kanssaan useamman kerran kuukaudessa koko projektin ajan.

Lisäksi olin yhteydessä intiaanireservaatin vastuuhenkilöiden kanssa. Ongelmana oli heikko sähköpostien kulkeminen välillämme johtuen osoiteongelmista. Sähköpostissa

keskustelimme Henningsin kanssa mm. lasten osallisuudesta ja innokkuudesta, aikataulujen täsmämisestä ja videoiden lähettämisestä toisillemme. Olisin halunnut videoiden jälkeen enemmän keskustelua projektin onnistumisesta ja mahdollisista ongelmista ja ehkä myös kysyä ja kommentoida videota. Tähän emme kuitenkaan pystyneet haluamallani tavalla.

Kolmas tärkeä taho ulkomaille oli Syracusen kansainvälisen filmifestivaalin taiteellinen johtaja Owen Shapiro. Hänen kanssaan keskustelin erityisesti projektin loppuvaiheessa Suomen edustajan ja lapsiryhmän osallistumisesta festivaaleille. Sain kutsun festivaaleille, jossa minua pyydettiin osallistumaan paneelikeskusteluun. Paneelikeskustelun aiheena oli lasten opettaminen elokuvan avulla.

5.4.2 Tiimityöskentely ja organisointi Suomessa

Karl-Johan Fröjd Taimelan koulun opettajana oli avainasemassa koko projektin toteutumiselle. Hän antoi kuvaamataidon tunteja oppilaiden ja ohjaajan käyttöön kevättalven 2008 aikana. Opetusaikojen suunnittelu ja aikataulun suunnittelu koulun kanssa kuuluivat tehtäviini. Lisäksi tiedotin koulun opettajaa mahdollisista muutoksista, esim. editoinnin suhteen. Yritimme Fröjdin kanssa myös etsiä rahoitusta lasten ja opettajan matkustamiselle Amerikkaan postikorttien ensi-iltaan. Rahoitusta emme valitettavasti saaneet koottua.

Markku Itkonen vastasi editoinnista ja kuvan masteroinnista esityskuntoon, kuten myös DVD:n ulkoasusta. Yhteistyö Markku Itkosen kanssa tapahtui pääsääntöisesti sähköpostitse. Aikatauluttamisessa, kansainvälisten ohjeiden selvittämisessä, tekijänoikeusvapaiden musiikkilinkkien etsimisessä ja ulkoasun suunnittelussa teimme yhteistyötä. Markku Itkonen huolehti myös Suomen postikortin linkittämisestä SIFF:n Internet-sivuille.

Kaija Juurikkala ohjasi toiminnallista osuuttani opinnäytetyössä. Hän neuvoi Learning by doing -pikaelokuvatekniikan, avusti kameran lainaamisessa ja kuvausten ammattimaisessa katsomisessa. Elokuva-ala on itselleni vieras ja koin, että konkreettinen apu kuvakulmien analyttisestä tutkiskelusta, ohjauksesta ja käytännön yhteistyön luomisesta ja verkostoitumisesta media-alan ihmisten kanssa oli ehdoton asia opinnäytetyön onnistumiselle. Juurikkala oli myös hankkeen valvoja.

Gentle Film Oy:n tuotantopäällikkö Sanna Gravin kanssa työskentelin projektin alkuvaiheessa. Grav lähetti tarkempaa materiaalia, jota hän oli Amerikasta saanut. Sanna Grav siirtyi projektissa taustalle, kun olin päättänyt ottaa tehtävän vastaan. Projektin päättymisen jälkeen tein raportin Gentle Filmille, jossa esittelin hankkeen vaiheet ja aikataulun ja yhteistyötahot. Grav laati elokuvayhtiön puolesta selvityksen mm. Maa-kuntarahastoon.

5.4.3 Aikataulun laatiminen, rahoitus ja tiedottaminen

Suomen osuudelle aikataulun laatiminen alkoi joulukuussa 2007, jolloin tapasin Kaija Juurikkalan. Yhteistyössä laadimme raakavedoksen aikataululle, joka pohjautui kansainvälisiin tietoihin. Tässä vaiheessa suunnitelmaan kuului kahden videodokumentin tekeminen, ensimmäinen video on esittelyvideo ja toinen on vastauskirje vastaparin ensimmäiseen videoon. Aikataulu muuttui melko pian tammikuussa, jolloin Leonard Fonte ilmoitti, että pitäydymme yhden videoteoksen tekemisessä. Kommentointi päätettiin toteuttaa blogikeskustelun avulla. Lopullisen kansainvälisen deadline vahvistuminen viivästyi helmikuulle, ja se asettikin haasteita projektin toteutumiselle. Myös Suomen aikataulua jouduimme muuttamaan sen mukaisesti. Seuraava taulukko selvittää projektin etenemistä kuukausittain. Taulukkoon on kirjattu tärkeimmät tapahtumat tai tehtävät projektin osapuolten kannalta ja tehtävien vastuuhenkilöt. Päivämäärät täsmentyivät projektin aikana. Aikataulu oli tiukka, koska projektissa mukana olleet aikuiset olivat työelämässä ja yhteisten aikojen löytyminen koulu-aikaan oli haasteellista.

Aika, jolloin suunniteltu tehtäväksi	Tapahtuma/ tehtävä	Tekijät/ vastuuhenkilö
Joulukuu-07	Suunnittelupalaveri Pikaelokuva -metodiin opastus	Kaija Juurikkala Minna Mokka-Halinen
Joulukuu-07	Ryhmän esittely Len Fontelle	Minna M-H
Tammikuu-08	Perehdytys Taimelassa	Minna M-H
Tammikuu-08	Pikaelokuva I	Minna M-H Taimelan oppilaat
Tammikuu-08	Palaveri	Minna M-H Kaija J.
Tammikuu-08 (aikana)	Käsikirjoitus valmis	Taimelan oppilaat Minna M-H

Tammikuu-08	Pikaelokuva II	Minna M-H Taimelan oppilaat
Helmikuu-08	Palaveri	Minna M-H Kaija J.
Helmikuu-08	Editoinnin suunnittelu; kuka, missä?	Minna M-H Kaija J.
Helmikuu-08	Kuvaukset koululla	Markku Itkonen Taimelan oppilaat
Helmikuu-08	Rahoituksen selvittäminen matkaa varten	Minna M-H
Maaliskuu-08	Editointi	Markku I. Taimelan oppilaat
Maaliskuu-08	Videon katselu ja viimeistely	Minna M-H Kaija J. Taimelan oppilaat Karl-Johan Fröjd Markku I.
15.3.2008	Deadline!	S-postitus: Minna M-H Linkitys SIFF:n sivuille: Markku I.
Maaliskuu-08	Oma ensi-ilta Lehdistötilaisuus	Minna M-H
Maaliskuu-08	Esittelyt tekijöistä lähetettävä Yhdysvaltoihin festivaalien ohjelmaopasta varten	Minna M-H
Huhtikuu-08	Keskustelu Internetissä	Kaikki osapuolet
Toukokuu-08	Kaikkien postikorttien esittäminen Yhdysvalloissa	SIFF

TAULUKKO 1. Aikataulusuunnitelma Suomen projektille

Projektin toteuttaminen opinnäytetyönä ei vaatinut suurta budjettia. Palkkioiden maksamisesta ja materiaalin hankinnasta vastasi Gentle Film Oy. Projekti ei tullut maksamaan koululle mitään. Kaija Juurikkala vastasi apurahojen hakemisesta, ja hän saikin Suomen kulttuurirahaston Etelä-Savon Maakuntarahastolta apurahan sekä tämän projektin tuottamiseen että Aada -elokuvan valmisteleminen.

Anoimme koulun oppilaille ja heidän opettajalle matka-avustusta mm. läänin taide-toimikunnalta, Taiteen keskustoimikunnalta, Suomen elokuvasäätiöltä ja Pertunmaan kunnan kulttuuritoimelta. Kaikkien suhtautuminen avustamiseen oli valitettavasti kielteinen. Itse hain henkilökohtaista avustusta Mäntyharjun kunnan kulttuuripalveluilta ja Mäntyharjun Leijonilta, jotka avustivat pienellä summalla matkaani Yhdysvaltoihin

elokuvafestivaaleille. Mielestäni se on arvostuksen osoitus lasten ja nuorten parissa tehtävästä työstä.

Projektista tiedottaminen lehdistölle ja muulle medialle kuului myös vastuualueeseeni. Lähetin lehdistötiedotteen merkittävimpiin medioihin, kuten Länsi-Savoon, Pitäjänuutisiin, mediakasvatuksen Peili -lehteen ja Helsingin Sanomiin ja myös Etelä-Savon paikallisradioon maaliskuussa 2008. Lehdistötiedote sisälsi tiivistetyn koosteen projektista (Liite 6).

Harmittavaa oli, että media ei kiinnostunut projektista ja videon ”ensi-illassa” ja lehdistötilaisuudessa Taimelan koululla ei ollut paikalla kuin lähialueen sanomalehdet. Pitäjänuutiset ja Länsi-Savo julkaisivat artikkelinsa 28.3. ja 8.4.2008 (Liite 7 ja 8).

5.4.4 Osallistuminen Syracusen kansainvälisille filmifestivaaleille

Viidennet kansainväliset elokuvafestivaalit pidettiin New Yorkin osavaltion Syracusen kaupungissa 25.4.-4.5.2008. Teemana oli lapsen ja nuoren asema kulttuurisessa ympäristössä. Festivaaleilla esitettiinkin runsaasti elokuvia, joissa kuvattiin lapsen asemaa yhteiskunnassa ja lapsen tapaa sopeutua erilaisiin tilanteisiin. Tapahtuman ohjelma koostui mm. elokuvakatselmuksesta, jossa parhaimmat palkittiin, paneelikeskusteluista, elokuvantekijöiden seminaarista ja yleisönäytännöistä.

Projektin alkuperäisen suunnitelman tavoitteena oli, että elokuvafestivaaleille voisi osallistua jokaisesta maasta projektissa mukana olleet lapset ja vastuuhenkilöt. Idea oli, että lapset näkisivät ensin toistensa videopostikortit, keskustelisivat Internetin välityksellä näkemästään ja lopuksi tapaisivat toisensa. Näihin tavoitteisiin ei päästy, koska monelle ryhmälle esteenä oli rahoituksen puute. Myös rajoitukset lasten yksin matkustamisesta ilman vanhempia Yhdysvaltoihin vaikeutti ajatuksen toteutumista.

Sain Owen Shapiroilta kutsun festivaaleille (Liite 9), jonne matkustin ainoana Suomen edustajana. Lähdin matkaan 30.4.2008. Vastaanotto Syracusessa oli lämmin ja festivaalitoimistosta sain tarvittavat materiaalit, kuten kulkupassit, festivaaliohjelman ja aikataulut, jolloin tapaan mm. Leonard Fonten ja Owen Shapiroa.

Torstaina 1.5.2008 Leonard Fonte esitteli Fayettevillen ja Manliuksen pikkukaupungit ja kävimme samalla kuuntelemassa Pixar-yhtiön Dylan Brownin ja Cynthia Slavensin luentoa Rottatouille -elokuvan tekemisestä, jälkimarkkinoinnista ja tuottamisesta. Luento oli osa festivaaliohjelmaa, ja se oli suunnattu Manliuksen koulun opiskelijoille.

Torstaina osallistuin myös keskustelijana paneeliin, jossa kukin edustaja kertoi mediakasvatuksen keinoista ja merkityksestä lasten ja nuorten opetuksessa. Keskustelu oli erittäin mielenkiintoinen ja itsellenikin uusia asioita sisältävä. Erityisesti intiaanikulttuuri ja sen levittäminen mediakasvatuksen avulla oli mielenkiintoinen aihe. Paneelissa vastasin yleisön esittämiin kysymyksiin parhaan taitoni mukaan, vaikka en ollut perehtynyt elokuva-alaan ja mediakasvatukseen niin syvällisesti kuin muut paneelin arvovaltaiset jäsenet olivat. Korostinkin, että olen ollut projektissa tuottajana, en elokuva-alan ammattilaisena. Näkemyksiäni haluttiin kuulla myös ns. opettajan näkökulmasta.

Seuraavana ote Syrffilmin festivaalioppaasta, josta ilmenee paneelikeskustelun osanottajat, paneelin aihe ja syventävät kysymykset.

1:00pm – 3:00pm - Educating Our Children Through Film with Moussa Gueye (Senegal) Administrative Manager of the Media Centre of Dakar, DeeDee Halleck (USA) world acclaimed documentary filmmaker, Georgina Lightning (USA) actress/director, James Lujan (USA) screenwriter/playwright/director, Michal Matus (Israel) Director of the Tel Aviv International Children's Film Festival, Minna Morkkila-Halinen (Finland), and Sonny Skyhawk (USA) producer/ actor/screenwriter.

Participants in the **American Indian Film Perspectives** forum and **International Video Postcard Project** will discuss the making of films by and for children. Educating, empowering, developing the ability to express oneself creatively in film and video is one of the major concerns of all our panelists. Also, what are the issues, ethically, aesthetically, economically, etc. when professional filmmakers create films with children as the main protagonists?

Videopostikortit esitettiin upeassa IMAX at MOST -elokuvateatterissa lauantaina 3.5.2008 klo 14 paikallista aikaa. Videopostikortteja oli katsomassa noin 200 henkilöä mm. paikallisia koululaisia ja festivaalien osallistujia. Yleisössä oli paljon tavallista amerikkalaista kansaa, jota kiinnosti maailmanlaajuinen projekti.

Postikortit esitettiin peräkkäin, jonka jälkeen yleisöllä oli mahdollisuus esittää kysymyksiä kunkin maan edustajille liittyen mm. projektin suunnitteluun, etenemiseen, ongelmiin ja kulttuurisiin erikoisuuksiin. Paikalla olivat Michal Matus Israelista, Kenzie Miller ja Timothy J. Brachocki Syracusesta ja Grant Middle Schoolin oppilaat, Ron Patterson ja Kevin Meegan Oneida Nationin reservaatista ja Oneida Nationin lapset sekä Minna Mokka-Halinen Suomesta. Keskustelun puheenjohtajana toimi Leonard Fonte.

Keskustelu oli mielestäni hyvin vilkasta. Kaikkien maiden edustajille, myös lapsille, esitettiin kysymyksiä ja yleisö antoi kannustavaa ja positiivista palautetta. Suomen osalta kysymykset liittyivät mm. saunaan, talven pituuteen, maalaiskoulun toimintaan, musiikinvalintaan ja omaan osuuteeni projektissa. Tunnelma oli kannustava ja helpotunut. Vastaanotto oli loistava, vaikka nimeni lausuminen tuotti eniten vaikeuksia.

Lisäksi osallistuin kutsuvieraana torstai-iltana järjestettyyn *World Cinema Celebration* -avajaisiin ja iltavastaanottoon Landmark -elokuvateatterissa. Tunnelma oli huikaiseva, ihmiset todella ystävällisiä ja huomaavaisia, ja Leonard Fonten loistava kohtelu illan aikana oli mieleenpainuvaa. Avajaistilaisuudessa yleisöä oli noin 500 henkilöä. Kaikki kutsuvieraat esiteltiin yleisölle. Avajaisissa katsoimme *Red like the Sky* -nimisen italialaisen elokuvan, jonka lapsitähti Luca Capriotti oli myös kutsuttu festivaaleille.

Festivaaleilla oloaikana seurasin mahdollisuuksien mukaan myös erilaisia tapahtumia ja kävin kuuntelemassa mielenkiintoisia elokuva-alan luentoja. Viimeisenä tapahtumana kutsuvieraille oli järjestetty päätösgaala lauantaina 3.5.2008 Renaissance -hotellin 10. kerroksessa. Paluumatka kotiin alkoi 4.5.2008.

6 THE SURACUSE INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

6.1 Festivaalin esittely

The Syracuse International Film Festival (myöhemmin SYRFILM tai SIFF) on vuosittainen elokuva-alan tapahtuma, ja se järjestetään Syracusessa, New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Tapahtuman tavoitteena on tukea monikulttuurisuutta ja ihmisten

tapaamista elokuvan avulla, ja näin rikastuttaa ihmisten elämää. Tapahtuman tavoitteena on myös tuoda esille amatöörielokuvantekijöitä, joiden on muuten vaikea murtautua ammattimaiseen ja rahakkaaseen elokuvateollisuuteen. Myös tunnetut kansainväliset elokuvajohtajat etsivät näiltä festivaaleilta uusia projekteja ja taitajia.

Festivaalien taiteellinen johtaja, Owen Shapiro on sanonut, että festivaali kuvastaa jollakin tapaa elokuvan palautumista takaisin sen historian alkujuurille. Hänen mukaansa elokuvakulttuuri palautetaan takaisin keskiseen New Yorkin osavaltioon. Shapiroin mielestä elokuvan historialla ja sen jälkeläisillä on erityinen paikka heidän yhteisössä. Alueella on myös tärkeä merkitys kokeellisen ja vapaan elokuvan ja videon kehittämisen kotina.

Owen Shapiro on sanonut festivaalien ohjelmaoppaan pääkirjoituksessa seuraavasti:

”Elokuva ja video, jotka palaavat tänne festivaaleille kaikista maanosista puhuvat perinteidemme puolesta: riippumattoman ja kokeellisen taiteen pyrkimyksenä on toimia puskurina ja laajentaa rajoja taiteen ja liikkuvan kuvan välillä, ja lisäksi toimia vaihtoehtona valtavirran kaupallisten elokuvien ja televisiotuotannon edessä. Siksi Syracusen festivaali on eräänlainen kotiinpaluu, ja me toivotamme tervetulleeksi kaikki nykyajan taiteet.”

Festivaalin perustamisesta lähtien sen tavoitteena on joka vuosi tuoda esille tuoreita, itsenäisiä ja kansainvälisiä elokuvia ja videoita paikalliselle ja myös isommalle amerikkalaiselle yleisölle. Festivaalin tavoitteena on tuoda esille elokuvan monia käyttömahdollisuuksia, asiapitoisuutta ja laajaa kansainvälistä näkyvyyttä. Elokuvat valitaan siten, että kaikki ikäryhmät ja luokat saavat uusia kokemuksia osana maailmanlaajuisen yhteisön kansalaisena. Festivaalin tehtävänä onkin olla esillä ja luoda brändi kansainvälisestä filmifestivaalista, jolla on vaikutusta elokuva-alalla maailmanlaajuisesti.

Elokuvafestivaalin visio on, että se käsittäisi koko kansainvälisen yhteisön kahdella tavalla, näyttämällä kansainvälisiä elokuvia paikallisille ihmisille ympäri vuoden ja kokoamalla elokuva-alan ihmisiä ympäri maailman nelipäiväisille festivaaleille. SYRFILMFEST etsii taiteellista meriittiä omaavia elokuvia riippumatta sen pituudesta, tyyli- ja muodosta, ja se toimii myös näyteikkunana nouseville elokuvantekijöille ympäri maailman. Lisäksi SYRFILMFEST jatkaa asemaansa johtavana keskisen New Yorkin osavaltion elokuvakulttuurin rikastuttajana.

6.2 Festivaaleille osallistuneiden tuottajien näkökulmia paneelikeskustelussa

Paneelikeskustelussa, jossa elokuva-alan ammattilaiset toivat esille mediakasvatuksen merkitystä laajemmalla, globaalilla kentällä antoi runsaasti ajattelemisen aihetta tuottajana Suomessa, jossa juuri tällainen ruohonjuuritason, perusopetuksen, kulttuurin ja tuottajan yhteistyö ei ole vielä noussut jaloilleen. Elokuva opettajana ja vaikuttamisen kanavana on Matusin mukaan vahva, kielimuurit ja kulttuuriset tai uskonnolliset raja-aidat ylittävä keino lähestyä lapsia ja nuoria. Matusin tärkeä viesti koko maailmalle on rauhankasvatuksen ja suvaitsevaisuuden levittäminen pientenkin produktioiden avulla. Mediakasvatusta ja toisten kulttuurien ymmärtämistä korosti myös intiaanireservaatis- sa oman kulttuurinsa ylläpitävää ja kehittävää työtä tekevä Sonny Skyhawk. Intiaanien kulttuurin nostaminen ja heidän arvostuksen parantaminen on saanut uudenlaista voimaa kuvan avulla.

Keskustelussa korostui myös eettiset näkökulmat eri uskontojen ja arvomaailmojen suhteen. On tärkeää, että lasten mediakasvatuksessa kunnioitetaan lasten ja nuorten näkemyksiä, tehdäänpä sitten kansainvälisesti tai kansallisesti työtä. Myös tuottajan tai opettajan moraalinen vastuu korostui.

Tuottajien ja elokuva-alan ammattilaisten yhteinen haave ja tulevaisuuden visio on saada lasten ja nuorten kulttuurin ja arkielämän esilletuominen suuremmalla foorumilla esille. Tällaiset projektit antavat siihen mahdollisuuden. Kaikkien osallistujien mukaan kokemus oli opettava ja inspiroiva. Projekti koettiin kaikin puolin onnistuneeksi ja sille toivottiin jatkoa.

7 POHDINTAA

Michal Matusin ideologia ”Cinema Talks Peace” on mielestäni loistava ajatus myös kansainvälisessä media- ja kansainvälisyyskasvatuksessa. Tämä näkemys vahvistui opinnäytetyössäni. Videopostikorttiprojekti muodosti kokonaisuudessaan henkilökohtaisen opinnäytteeni, ja halusin sen avulla tutustua elokuvamaailmaan. Halusin perehtyä kansainväliseen tuottamiseen ja oppia samalla arvostamaan eri ammattiryhmien ja tiimi- ja projektityöskentelyn merkitystä. Tulevana kulttuurituottajana halusin myös kokeilla omia siipiäni kansainvälisessä verkostoitumisessa.

Projekti osoittautuikin haasteelliseksi, mutta antavaksi työksi, jota ei voinut jättää kesken. Työtä oli paljon, ja monta asiaa piti osata ottaa huomioon, selvittää ja ratkaista nopeasti sekä kotimaan tasolla että kansainvälisessä yhteistyössä. Myös ihmistunteukseni kulttuurienvälisessä kommunikaatiossa joutui koetukselle vieraan kielen vuoksi. Tällaisen itselleni uuden kulttuurin kentän, elokuva-alan haasteen vastaanottaminen ja kansainvälisen verkostoitumisen luominen oli upeaa ja koin sen antoisaksi, vaikkakin myös osin stressaavaksi. Yllätyin yhteistyön toimivuudesta, yhteisen innostuksen löytymisestä ja samaan hiileen puhaltamisen voimasta, vaikka toimijat Suomessa ja ulkomailla olivat hyvinkin erilaisia. Tuottajan ammatin keskeinen elementti on yhteistyö eri tahojen kanssa. Kansainvälisyyden ja kehittyneen tietotekniikan vuoksi jo nyt ja tulevaisuudessa yhteistyöverkosto laajenee yhä suuremmaksi (Halonen 2004, 50).

Kokonaisuudessaan projekti oli parhaimmillaan sitä kenttätyötä, jota tulevaisuudessa tarvitaan tuottajan työssä. Puhutaan paljon kulttuurituottajan työnkuvan ja toimikentän muutoksista lähitulevaisuudessa. Ns. yleistuottajat vähenevät ja tilalle tulee eri toimialojen risteysasemille erikoistuneita verkostojaan hyödyntäviä tuottajia. Verkostoituminen on tuottajalle elinehto ja se muuttuu koko ajan päämäärätietoisemmaksi ja systemaattisemmaksi (Halonen 2004, 50).

Katri Halosen mukaan (2004, 50) tuottajan ei uskota olevan tulevaisuudessa enää vain liiketoiminnan ja taiteen rajapinnalla toimiva henkilö, vaan hänen toimenkuvansa laajenee kolmikantaiseksi: kulttuurin, liiketoiminnan ja kolmannen toimialan välille. Yleensä kolmas toimiala on sosiaali- tai terveystaloudelliset palvelut, mutta miksi ei myös sivistyspalvelut?

Perusopetuksessa media- ja kansainvälisyyskasvatus on kirjattu perusopetuksen suunnitelmiin, mutta niiden toteuttaminen kouluissa on vielä kirjavaa. Tähän vaikuttavat taloudelliset resurssit, mutta myös opettajan rohkeus lähteä toteuttamaan opetusta, jossa toiminnallisella tasolla työskentely olisi sekä opettajaa että oppilaita tyydyttävää ja suunnitelmien tasoista. Kulttuurituottajan tarjoamat palvelut joko projektimuotoisena työskentelynä tai elämystapahtumana tukisivat koulujen opetusta ja samalla myös opetuskulttuurin kehittymistä tietoteknisesti kehittyvässä, globaalissa yhteiskunnassa. Tuottajan tulee olla tietoinen koulujen opetuskulttuurista ja olla valppaana tarjoamaan erilaisia toteutusmalleja kouluille. Mielestäni seuraavana esiteltävät opetushallituksen

jo vetämät projektit ovat verkostoitumisen kannalta hyviä esimerkkejä. Tuottajana tai osavastuutahona samankaltaisissa projekteissa kulttuurituottajan osaaminen ja työpanos olisi ensiarvoisen tärkeää.

Opetushallitus on viime vuosina tehnyt hankkeita, joissa suomalaisia kouluja on haastettu projektimaiseen työskentelyyn mediakasvatuksen kehittämiseksi. Tarja Revon toimittama *Maailmankansalainen ja media -julkaisu* (2009) tarjoaa ideapankin peruskouluille ja samalla myös asiasta kiinnostuneille kulttuurituottajille kansainvälisyys- ja mediakasvatuksen kehittämiseksi osana koulutyöskentelyä. Julkaisu kuvaa käytännönläheisesti pedagogisia toimintamalleja, jotka edistävät lasten ja nuorten kasvua osallistuviksi ja kriittisiksi maailmankansalaisiksi. Julkaisu perustuu Opetushallituksen vuonna 2008 toteuttamaan perusopetuksen kehittämishankkeeseen, jonka tavoitteena oli globaalikasvatuksen kehittäminen. Osallistujien tehtävänä oli luoda ja jakaa ideoita, jotka sopivat toimintamalleiksi muillekin. Kouluilta edellytettiin yhteistyötä sekä oman työyhteisön sisällä että median, järjestöjen tai yritysten kanssa.

Toinen opetushallituksen vuonna 2006 toteuttama *Me ja Media* -hanke oli suunnattu mediakasvatuksesta ja kansalaisvaikuttamisesta kiinnostuneille luokanopettajille ja peruskoulun aineenopettajille. Opetushallitus valitsi koulujen hakemuksista 11 kiinnostavinta. Projektin tavoitteena oli helpottaa mediakasvatusprojektien toteuttamista ja antaa ideoita ja toimintamalleja mediakasvatuksen ja kansalaisvaikuttamisen opetuksen toteutukselle. Vaatimuksina olivat yhteiskunnallinen vaikuttaminen, yhteistyö opettajien ja oppiaineiden sekä jonkin koulun ulkopuolisen tahon kanssa. Hankkeen kokemuksia on koottu Markku Juusolan toimittamaan *Me ja media -julkaisuun* (2007).

Halosen (2004, 50) mukaan eri toimialojen rajapintoja ylitettäessä korostuu tuottajan rooli uusien ideoiden ja eri kenttien toimintatapojen yhteen sovittajana. Uusien toiminta-alueiden uskotaan tuovan mukanaan tuottajuuden ohella risteävään toimialaan erikoistumista. Tulevaisuudessa tuottaja pystyy tuomaan kulttuurin kautta lisäarvoa jonkin toisen toimialan rikastuttamiseksi. Tuottaja tuo kulttuuriset arvot mukanaan ja toimii asiansa konsulttina muiden toimialojen suuntaan.

Haasteen tulevaisuuteen heittää rahoitus. Kuinka kulttuurituottaja saa markkinoitua kaikkien kannalta tärkeitä projekteja kuntien kurjistuvaan taloussuunnitelmaan? Aja-

tus auttamisesta on hieno, mutta tämäntyypiset projektit vaativat kuitenkin teknisten ponnistusten lisäksi aikaa, ammattitaitoa ja taloudellista sitoutumista. Tähän keskusteluun olisi hyvä saada mukaan myös opetushallituksen virkamiehet ja kuntien päättäjät.

Opinnäytetyöni oli toiminnallisuudessaan haastava, mutta ammatillista kasvuani tukeva kokemus ja koen, että tuottajan vastuu nyky-yhteiskunnassa on tarttua tilaisuuksiin, kehittää ajatuksia ja tehdä mahdoton mahdolliseksi. Mahdottoman tekeminen mahdolliseksi onnistui tärkeiden ihmisten avulla. Opin paljon työryhmän jäseniltä ja heidän ammattitaidoistaan. Erityisesti Kaija Juurikkalan sinnikäs opastaminen kuvan tulkitintaan, vinkkaaminen yhteistyöverkostojen luomiseen sekä hänen kannustava ote ohjauksessa projektin aikana rohkaisivat minua jatkamaan projektia.

Markku Itkosen ammattitaito kameran käytön ja editoinnin opastuksessa loi uskoa produktin asianmukaisesta toteuttamisesta teknisestä näkökulmasta katsottuna. Hänen taitonsa media-ammattilaisena auttoi lapsia tekemään hyviä valintoja kuvauksen suunnittelussa ja kokonaisuuden leikkaamisessa. Hänen avustuksellaan lapset pääsivät mielestäni loistavaan loppusuoritukseen.

Myös kansainvälisessä yhteistyössä oli henkilöitä, joiden panostus projektin ja siten myös opinnäytetyön onnistumiselle ei ole vähäpätöinen. Leonard Fonte oli tärkeä lenkki kokonaisuuden luomisessa. Hänen kauttaan pystyin tarkentamaan projektin sääntöjä ja aikataulua, sekä osallistumaan moneen mielenkiintoiseen tapahtumaan Yhdysvalloissa. Myös Owen Shapiron merkitys koko projektin kokoamiselle yhteisesitykseen ja tuottajien yhdistämiseen paneelikeskusteluun oli tärkeä.

Postikorttiprojektia ei olisi ilman Taimelan koulun lapsia ja heidän opettajaansa. Lapset opettivat minua näkemään asioita kulttuurikentässä yksinkertaisesti ja raikkaasti. Heidän spontaani, iloinen ja lapsenomainen asenteensa tuottaa dokumentti oli yksi tärkeistä opeistani. Lapsi itse on kuvan kohde ja hänellä on taito sen esittämiseen haluamallaan tavalla, jos siihen annetaan mahdollisuus. Taimelan koulun opettaja antoi siihen mahdollisuuden siten, että ulkopuoliset henkilöt saivat osallistua koulun arkeen ja olla hetken osa perusopetuksen mediakasvatusta.

Henkilökohtaiset tavoitteeni liittyivät kulttuurituottajan taitojen harjaannuttamiseen ja että perehtyisin projektityöskentelyyn. Elokuva-ala oli minulle uusi alue, ja koen ensi-

kertalaisena onnistuneeni siinä kohtalaisesti. Olisin halunnut oppia paremmin koko elokuvaprosessin osavaiheet myös henkilökohtaisesti, mutta se ei ollut mahdollista työaikojeni ja rajallisen aikataulun vuoksi. Lisäksi olisin halunnut syventää lasten kansainvälisyysajattelua yhteistyöllä muiden maiden lasten kanssa. Taloudelliset seikat kuitenkin rajoittivat tätä. Olisin myös toivonut enemmän vastapariryhmien lasten välistä blogikeskustelua Internetissä, mutta se jäi puuttumaan kokonaan. Palautteet ja kysymykset blogissa olivat pääsääntöisesti projektissa mukana olleiden tuottajien kirjoittamia.

Tällä hetkellä koen, että havainnoinnissa olisin voinut olla systemaattisempi ja tarkempi. Havainnointihan on subjektiivista ja valikoitunutta. Havainnoinnissa saattaa kiinnittää huomiota hyvinkin erilaisiin asioihin ja havainnoijan aikaisemmat kokemukset, ennako-oletukset ja mieliala vaikuttavat havaintojen tekemiseen. Niiden kokoaminen opinnäytetyön raporttiin on aina haasteellista. Lisäksi koen, etten osannut havainnoida itseäni tuottajan roolissa tarpeeksi ammattimaisesti. Tavoitteeni oli oppia erilaisista tilanteista, jotka olivatkin tärkeitä ammatillisessa oppimisprosessia ja ajattelutyössä. Opinnäytetyöpäiväkirjassani totesin, että epäonnistumisen tai pettymyksen tunteet lamauttivat hetkellisesti, mutta tilanteeseen täytyi reagoida positiivisesti ja nopeasti projektin suotuisan etenemisen kannalta. Myös oppilaiden havainnointia tehdessäni huomasin, että aikuisen rooli negatiivisten tunteiden ja palautteen jälkeen on ensiarvoisen tärkeää projektin onnistumisen kannalta. Sosiaaliset vuorovaikutustilanteet muodostuivat tärkeäksi osaksi oppimisprosessia ja tiedonhankintaa.

Kokonaisuus huomioiden koen, että projekti oli onnistunut ja sitä oli mukava tehdä. Mielestäni projektissa ylettiin siihen, mitä kyseiseltä lapsiryhmältä voi edellyttää. Kokemattomuus kameran käytössä oli alussa raastavaa ajanhukkaa kaikille, mutta projektin aikana tapahtunut kehittyminen näkyy mielestäni loistavasti dokumentissa. Myös tarkempi ohjeiden noudattaminen olisi tuottanut säännöissä pidättäytyvämmän tuotoksen, mutta mielestäni esim. luonnollisesti kuuluvat puheäänit eivät ole informatiivista kieltä, ja ne toivat postikorttiin luonnollisemman tunnelman ja oman kulttuurin ”äänen”.

Toivon, että Taimelan koulun kuusi oppilasta, jotka viimeistä kevättä vuonna 2008 kävivät ihastuttavaa kyläkoulua, saivat kokemuksia ja myös opinjyväsiä kulttuurien

kohtaamisesta, mediakasvatuksesta, ja heidän suvaitsevaisuutensa maailman muita lapsia kohtaan olisi kasvanut. Kulttuurintuottamisen ilo on myös opin jakamisessa!

LÄHTEET

Anttila, Pirkko 1996. Tutkimisen taito ja tiedonhankinta. Taito-, taide- ja muotoilualojen tutkimuksen työvälaineet. Helsinki: Akatiimi Oy.

Ehdotus toimenpideohjelmaksi mediataitojen ja – osaamisen kehittämiseksi osana kansalais- ja tietoyhteiskuntataitojen edistämistä. 2007. Opetusministeriön työryhämämuistioita ja selvityksiä 2007:29.

WWW-dokumentti. <http://www.minedu.fi/OPM/Julkaisut/2007/>

Ehdotus_toimenpideohjelmaksi_mediataitojen_ja_osaamisen_kehittamiseksi.html?lang=fi. Ei päivitystietoa. Luettu 13.2.2010.

Fisher, Rod (toim.) 2007. Validation and certification of training in the field of european cultural co-operation project management. Final report 2005-2007. International intelligence on culture. London 2007. Cupore web publications 3/2007.

WWW-dokumentti. [http://www.fondation-hicter.org/vania/download/](http://www.fondation-hicter.org/vania/download/Rapport%20Vania%202007.pdf)

Rapport%20Vania%202007.pdf. Ei päivitystietoa. Luettu 26.3.2010.

Halonen, Katri 2004. Huomisen rientoja tuottamassa. Tapahtumatuottajien ammatin kehitystrendejä tuottajia kouluttavien ammattikorkeakoulujen näkökulmasta. Cuporen julkaisuja 5/2004. Kulttuuripoliittisen tutkimuksen edistämiskeskus. Helsinki: Yliopistopaino.

WWW-dokumentti. http://www.cupore.fi/documents/Cupore_Julkaisu_5_2004.pdf. Ei päivitystietoa. Luettu 4.3.2010.

Hennings, Lorraine 2008. Sähköpostikeskustelu 11.3.2008. Oneida Indian Nation. Kulttuurikeskuksen projektipäällikkö.

Juusola, Markku (toim.) 2007. Me ja media. Nuoret mediavaikuttajina. Opetushallitus.

WWW-dokumentti. http://www.oph.fi/instancedata/prime_product_julkaisu/oph/embeds/46835_me_ja_media.pdf. Ei päivitystietoja. Luettu 22.3.2010.

Kansainvälisyyskasvatus 2010. Ehdotus kansalliseksi kansainvälisyyskasvatuksen toimenpideohjelmaksi. Opetusministeriön työryhämämuistioita ja selvityksiä 2006:4.

WWW-dokumentti. <http://www.minedu.fi/OPM/Julkaisut/>

2006/kansainvalisyyskasvatus_2010_ehdotus_kansalliseksi_k. Ei päivitystietoa. Luettu 16.2.2010.

Kehitysyhteistyön palvelukeskus Kepa ry.

WWW-dokumentti. <http://www.gloaalikasvatus.fi/esittely>. Ei päivitystietoja. Luettu 11.2.2010

Kotilainen, Sirkku; Hankala, Mari & Kivikuru, Ullamaija (toim.) 1999. Mediakasvatus. Helsinki: Edita.

Kynäslahti, Heikki; Kupiainen, Reijo & Lehtonen Miika (toim.) 2007. Näkökulmia mediakasvatukseen. Helsinki: Mediakasvatusseuran julkaisuja 1/2007.

WWW-dokumentti. <http://www.mediaeducation.fi/publications/ISBN978-952-99964-1-4.pdf>. Ei päivitystietoa. Luettu 12.2.2010.

Löow, Monica 2002. Onnistunut projekti. Projektijohtamisen ja – suunnittelun käsikirja. Tietosanoma Oy. WS Bookwell Oy.

Mediakasvatusseura 2010.

WWW-dokumentti. <http://www.mediakasvatus.fi/mediakasvatus>. Ei päivitystietoa. Luettu 11.2.2010.

Mediaväkivalta. Lapset ja media. Luonnos toimintaohjelmaksi 2005-2007. Opetusministeriön monisteita 2004:10.

WWW-dokumentti. <http://www.minedu.fi/export/sites/default/>

OPM/Julkaisut/2004/liitteet/Mediavakivalta_toimintaohjelmaluonnos.pdf.

Ei päivitystietoa. Luettu 12.2.2010.

Metsämuuronen, Jari. 2001. Laadullisen tutkimuksen perusteet. Helsinki: International Methelp.

Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteet 2004. Opetushallitus.

WWW-dokumentti. http://www02.oph.fi/ops/perusopetus/pops_web.pdf. Ei päivitystietoja. Luettu 15.2.2010.

Repo, Tarja (toim.) 2009. Maailmankansalainen ja media. Globaalikasvatuksen toimintamalleja peruskouluille. Opetushallitus.

WWW-dokumentti. http://www.oph.fi/instancedata/prime_product_julkaisu/oph/embeds/46544_maailmankansalainen_ja_media.pdf. Ei päivitystietoja. Luettu 22.3.2010.

Rissanen, Tapio 2002. Projektilla tulokseen – projektin suunnittelu, toteutus, motiivointi ja seuranta. Kustannusosakeyhtiö Pohjantähti. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy.

Seydi, Adama 2007. Sähköpostikeskustelu 2.12.2007. Dakar Media Center. Editoiija.

Shapiro, Jenna 2008. Sähköpostikeskustelu 15.1.2008. KIPP: AMP Academy. Perustajaopettaja.

Sintonen, Sara 2002. Median sylissä. Kirjoituksia lasten mediakasvatuksesta. Tampere: Tammer-Paino Oy.

Stenlund, Heikki 1996. Projektijohtamisen perusteet. Helsinki: Edita.

Syrfilm'08. 2008. The fifth annual Syracuse international film festival. Official program and festival guide. Syracuse: New Time Newspaper.

Vilka, Hanna & Airaksinen, Tiina 2003. Toiminnallinen opinnäytetyö. Helsinki: Tammi.

Välimäki, Matti (toim.) 1999. Elävästi kuvaa. Kokemuksia lasten ja nuorten elokuvaopetuksesta. Elokuva- ja televisiokasvatuksen keskus ry. Saarijärvi: Gummerus Kirjapaino Oy.

Watson, Kandice 2007. Sähköpostikeskustelu 14.11.2007. Oneida Indian Nation. Koulutus- ja kulttuurikeskuksen johtaja.

LIITE 1.
Havainnointi- ja palautekaavake

Päivämäärä ja paikka	Tapahtuma	Huomioitavaa/Kommentteja

Video Postcard Project

1. THE BIG IDEA

This project will connect students from Senegal, Israel, Finland, Grant Middle School, Oneida Nation and Brooklyn through the production and exchange of videos. The individual schools/art centers have been contacted and have agreed to participate in this project.

Each school will be teamed up with one other school. Each school will produce a 5-7 minute video about "My neighborhood," with the real intent of showing the lives that children lead. It will give kids a look at other children their age doing what kids do in the surroundings of their home, school, city, etc. As one student who applied to be part of the project in Brooklyn said,

"Someone once told me that people in this world focus too much on our differences and too little on our similarities. Through this project I hope to learn the similarities I share with other middle school students all over the world. Whether this child is from Dakar, Senegal or my own country I am willing to listen to their story. I want to see how they celebrate, not just how they mourn. I want to learn about their money and transportation systems. I want to learn what they think about my country. I want to learn anything they are willing to teach us."

The video will be without dialogue but with any appropriate sound. They will send the video to their partner school. Then each school will produce another video in response to the first video they received from their partner school. Next they will meet each other through a videoconference and have a chance to talk, ask questions and interact. Last the videos will be shown at the Syracuse International Film Festival in April 2008 and at least one student from each school will be in attendance.

This proposal is to partially fund this project at Grant Middle School. Grant will be teamed up with a school in Tel Aviv, Israel. The production will take place in Ken Miller's seventh grade social studies class and the teaching artist will be Tim Brachocki. One art teacher at Grant, Annie Smith will help the students create at least one piece of art for use in the videos. The project will start in November 2007 and finish in April 2008.

a. What are the shared educational and artistic goals and the expected outcomes for this project?

The educational goals for this project are:

1. The students will examine themselves and their community and how that defines them and their community.
2. The students will interact with and learn about students and their community in Israel.
3. The students will learn the use of visual language, music, and sound to overcome the language barrier.

The artistic goals for this project are:

1. The students will learn all aspects of one camera video production from planning and scripting, to taping and editing.
2. The students will learn how to visually tell a story using live footage, pictures, art

LIITE 2(2).
Projektin kansainvälinen opintosuunnitelma

work and the creative use of computer effects in the editing process.

3. The students will learn to record and edit audio including music and sound effects.
4. The students will create at least one piece of art around the theme of this project.

The student outcomes from this project are:

1. The production of a draft video. This will be a sample of some ideas and production techniques so that the students will learn the production process and how to think visually.
2. The production of a video about themselves and their community to send to Tel Aviv.
3. The production of a second video created in response to the video received from the students in Tel Aviv.
4. The students will take part in a live videoconference with their peers in Tel Aviv at the end of the project.
5. The students will screen their productions at the Syracuse International Film Festival and hopefully most will attend that screening with family and friends.
6. All students will receive a DVD of the completed video productions.

b. Does this proposal address any particular needs of this school population?

Many of the students at Grant have limited exposure beyond the six square blocks of their neighborhood. This project will broaden their horizons beyond their immediate neighborhood through exposure to the history of the surrounding community and the lives and neighborhoods of their peers in different parts of the world. It is important for them to become aware of diverse cultures and to cultivate a greater world view. They need to appreciate other cultures and their differences while at the same time seeing how all peoples value similar things in their lives.

2. CURRICULUM AND INSTRUCTION

a. List the art and non-art curricular areas on which your project will focus.

Art Curricular Areas:

- 1) Video Production
- 2) Studio Art Creation

Non-Art Curricular Areas:

- 1) Social Studies
- 2) Language Arts

b. Cite the primary New York State Learning Standards in both the arts and non-arts curriculum areas.

Art Curricular Areas:

The Arts

Standard 1: Creating, Performing, Participating in the Arts

Students will plan, script, videotape and edit several video productions.

Students will create at least one piece of art around the theme of this project.

Standard 2: Knowing and Using Arts Materials and Resources

Students will learn to use the video camera, microphones, and computer-based editing system.

LIITE 2(3).
Projektin kansainvälinen opintosuunnitelma

Students will learn Adobe Premiere to edit the video, Adobe Audition to edit audio and Adobe Encore to author the DVD.

Students will learn various production & editing techniques to create entertaining and artistic videos.

Standard 3: Responding to and Analyzing Works of Art

Students will view various styles of video productions to learn different ways to tell a story visually.

Students will view different styles of film and video productions to learn how music and sound effects add to the viewing experience.

Students will view different styles of film and video productions to learn how the different elements of film (pictures, framing, lighting, sound, camera angle, etc.) combine to form a cohesive and artistic whole.

Students will view and respond to the videos created by the students in Tel Aviv.

Standard 4: Understanding the Cultural Contribution of the Arts

By viewing, critiquing and responding to videos produced by students from different cultures the students will see how culture affects the production style and content.

Non-Art Curricular Areas:

Social Studies

Standard 1: History of the United States and New York

Students will examine the history of this community and decide which visual elements will communicate what our community is all about. There will be direct teaching on the history of Syracuse, historic events and landmarks in the students' neighborhoods; such as the underground railroad, famous historic figures whose names appear on neighborhood streets, parks, buildings and institutions. Students will visit these locations to videotape and see how history has affected their neighborhood and lives.

Standard 3: Geography

Students will research where Israel and Tel Aviv are as well as the other locations that are taking part in the program. They will also look at the people and environment of each area.

English Language Arts

Standard 4: Language for Social Interaction

Students will research their community and Israel, discuss ideas and write scripts for their videos.

Languages Other Than English

Standard 2: Cultural Understanding

Students will develop some understanding of the culture and youth of Israel.

c. Provide a work plan in the form of a timeline. See attached timeline.

d. Will the school arts specialists be involved in the project?

One of the school's art teachers, Annie Smith, will be involved in the project. She will help the students create art around the idea of who we are and how we fit into our community.

3. COMMUNITY AWARENESS AND INVOLVEMENT

a. Describe how parents and community members will be aware of and/or involved in the project.

The parents will be involved in the project by helping their child choose some objects, pictures, achievements, clothes, etc. that help to identify their child as an individual and how they interact with their community. Many of these items will be included in the videos. Parents will be invited to the screening of the videos at the Syracuse International Film Festival in April 2008.

Community people will be aware of and involved in the project in several ways. First, the students will identify people, places and events in the community that are important to them and then go out and videotape these things. Second, the community will have a chance to see the videos and meet the student producers at the screening at the Syracuse International Film Festival in April 2008.

4. REFLECTION/ASSESSMENT/EVALUATION How will you recognize success?

The principal means of gauging the success of the project will be in the quality of the videos produced by the students.

a. Describe the methods you will use to reflect on the project planning and Implementation?

The planning team and others have met a number of times to map out this project. This includes teachers at Grant, the Principal, the teaching artist and a representative from the Syracuse International Film Festival.

The teaching artist and the social studies teacher from Grant will meet October 31st to plan the initial implementation of the project. These two will be working together for the length of the project. Time will be set aside for regular interim planning and assessment meetings to gauge how the project is progressing. Also they will examine how the students are relating to the theme of the project and the video production process. All participants will give final feedback. There will be a final feedback session with the students to get their evaluations of the project. The project team will also meet at the end to assess the success of the project and what could be improved.

b. Describe the methods you will use to capture changes in student learning.

One method is that the student learning will be captured in the actual videos produced. These students have no previous background in video production so the completed videos are proof that they learned the skills needed to create coherent, entertaining and informative videos.

The second method will be that each student will be required to keep a regular class journal about their experiences in class and thoughts on the project.

The third is to use a “KWL” table; what I know, what I want to know and what I learned. The students will complete the first two columns early in the project. They may add to the “what I want to learn” as the project progresses. The “what I learned” will be completed at the end of the project.

c. Identify who will be responsible for analyzing and summarizing the information you gather through your project.

LIITE 2(5).
Projektin kansainvälinen opintosuunnitelma

The project team will be responsible for their own areas of responsibility. The social studies teacher will work with the journals, the teaching artist the experiences in producing the video and the Syracuse International Film Festival representative will summarize the success of the students screening and the community response on the screening.

5. PLANNING AND IMPLEMENTATION TEAM

- a. Attach a list of the Planning and Implementation Team members. See attached list.**
- b. Briefly describe the credentials and previous experience of the teaching artist.**

Tim Brachocki is the teaching artist. He is an independent documentary producer who has worked in the field for over 20 years. His most recent production, on which he was videographer and editor, was *Voices from the Edge: A Community Confronts HIV/AIDS*, a look at one community's multi-faceted response to the AIDS epidemic. It premiered at the Palace Theater in May 2007. Before that, he produced *If I Had A Hammer: Pete Seeger and the American Quest for Justice* for PBS. This documentary uses the life and music of folksinger Pete Seeger to present an historic overview of the struggles for increased democracy and social justice in the U.S. since 1930.

Tim teaches and has taught video production at Central New York schools for over 14 years, including the BOCES Alternative High School, Bridges Alternative Junior High, Levy Middle School, Grant Middle School and the Onondaga Nation School. He has also collaborated with several community organizations on the eastside of Syracuse working with at-risk youth, educating them in the techniques and processes of film-style video production and assisting them in producing videos about their lives and neighborhood.

Tim will supply the computer based editing system to edit the video.

Timeline for Video Postcard Project

2007

October

2 hours project planning

November

2 one hour planning sessions

Project implementation

Students decide topics to cover in video around the theme of community

Students research people, places, events to include in video

Students learn about Israel and its society

Students learn the camera and editing system

Students edit a sample video that incorporates some of their ideas

Students critique their video then plan and script the final video

Students research sources of visuals, music, sound effects and locations to videotape

Students begin videotaping people, places, events and themselves for the video.

December

2 one hour planning sessions

Students create a piece of art for the video

Students complete videotaping

Students revise script as needed.

Students edit the program incorporating all the visuals they have acquired, the video footage, artwork, music, sound effects, etc.

2008

January

2 hours Arts Integration Training session

Students complete editing the video and mail it to the students in Tel Aviv

Students view the video from Tel Aviv

Students plan a response to the video from Tel Aviv

Students write a script for the response video

Students research sources of visuals, music, sound effects and locations to videotape

Students begin videotaping people, places, events and themselves for the response video

February

2 one hour planning sessions

Students finish videotaping and edit response video

Students mail response video to Tel Aviv

Students view the video from Tel Aviv

March

Students hold a videoconference with the youth in Tel Aviv

April

Students attend Syracuse International Film Festival

Students' videos are screened at the festival

Students meet to reflect on the project and provide final feedback

1 hour final feedback session with team members

LIITE 4.
Kartta, josta ilmenee Oneida Nationin intiaanireservaatin sijainti

Taimelan oppilaat ehkä filmiä mutta ainakin televisioon

Kaija Juurikkala aloitti Aada-elokuvan toiset koekuvaukset

Maija-Liisa Koponen

Taimelan koulun 3-6-luokkalaisten oli vilkas mediapäivä viime tiistaina. Kaija Juurikkalan tulevan Aada-elokuvan koekuvausten toinen kierros käynnistyi silloin.

Paikalla oli myös Ylen Kamera kiertää -tiimi, jonka lapsille tarkoitettu erikoisohjelma esitetään TV2:ssa jouluaattoilta. Taimelan koulun oppilaat ja ympäristö näkyvät siinä, kuten myös Tonttu Toljanteri joulupuuhissa.

Oppilaat eivät kuvauksia jännittäneet, vaan olivat heti valmiita kameroiden eteen.

- Olette kotimatalla ja metsästä löytyy ruumis. Mitä teette? ohjasi Kaija Juurikkala Leenu Ahtiaista, Wille Volasta ja Riku Kuismaan, kun ruumista esittävä Aatu Paakkari oli käynyt makamaan lattialle.

Samanlaisia improvisaatiotehtäviä saivat kaikki kolmen-neljän hengen ryhmät.

- Katson lasten olemusta sekä tapaa olla ja puhua kameran edessä, miten lapsi improvisoi eli tuottaa, mutta myös miten hän reagoi ja kuuntelee, kertoo Juurikkala.

Taimelalaiset olivat jo läpäisseet ensimmäisen vaiheen, jossa kuvattavat saivat sanoa nimensä ja vastata yhteen kysymykseen.

Videopostikortti voi viedä New Yorkiin asti

Kaija Juurikkala sopi lisäksi, että Taimelan koulun 5-6-luokkalaisten osallistuvat kansainväliseen videopostikortti-projektiin.

- Oppilaat tekevät talven aikana elinympäristöstään viiden-seitsemän minuutin pituisen videodokumentin, jonka he lähettävät tammikuussa yhdyskoululleen USA:n intiaaniryhmälle Oneidan Nationiin.

Juurikkala ajatteli heti Taimelan koulua, kun hän kuuli pro-

jektista ollessaan kansainvälisen elokuvafestivaalin tuomaristossa Israelissa lokakuussa.

- Taimelan koulussa on aivan ihana ympäristö sekä hyvä henki ja rohkeat lapset, kiittelee hän.

Tavoitteena on, että kaikkien projektiin valitun kuuden maan oppilaat pääsevät New Yorkiin tapaamaan toisiaan vapun jälkeen. Edellytyksenä on, että matkalle järjestyy kansainvälinen tai kotimainen rahoitus.

Lastenelokuvaan koekuvataan Suomessa yleensä parisataa lasta, kun Ruotsissa käydään läpi tuhansia. Juurikkala haluaa tehdä tämänkin vaiheen ammattimaisesti. Aadan tarinaa varten koekuvataan suuri määrä lapsia Pertunmaalta, Hirvelsalmelta ja Mikkelistä.

- Yksin Rantakylän koululla kuvataan neljäsataa lasta. Tämä on lahjakkuuksien etsimistä, vähän kuin Talent-kilpailu, vertaa Kaija Juurikkala.

Elokuvan varsinaiset kuvaukset alkavat elo-syyskuussa, jos rahoitus järjestyy. Kustannusarvio on puolitoista miljoonaa euroa, josta Elokuvasäätiön avustusta on 600 000 euroa.

Koekuvauksen improvisaatiotehtävässä Leenu Ahtainen, Wille Volanen ja Riku Kuisma löysivät metsästä ruumiin (Aatu Paakkari).

KANSAINVÄLINEN VIDEOPOSTIKORTTI-PROJEKTI

- media- ja kansainvälisyyskasvatusta parhaimmillaan
- to 27.3. klo 14-15

Suomi pääsi osalliseksi kansainväliseen projektiin, jossa kuusi lapsiryhmää eri puolilta maapalloa tekee toisilleen videopostikortit omasta lähiympäristöstään. Idea on syntynyt Israelissa kansainvälisen lastenelokuvafestivaalin johtajan Michal Matusin unelmana. Suomi sujahti mukaan elokuvaohjaaja Kaija Juurikkalan osallistuessa syksyllä 2007 Israelin festivaalin raatiin juryn jäsenenä.

Kaija Juurikkala valitsi Suomen tekopaikaksi Etelä-Savon Pertunmaalta pienen lakautettavan Taimelan koulun, joka eksoottisesti sijaitsee järven rannalla päärakennuksen ollessa 1800-luvulta. Koulun lapset olivat castingissa ihastuttavan vilkkaita ja välittömiä.

Suomen työpari projektissa on New Yorkin intiaanireservaatti Oneida Nation. Muut parit ovat Israelin Tel Aviv – New Yorkin Syracuse sekä Senegalin Dakar – New Yorkin Brooklyn. Kaikissa maissa projektiin valitaan 4-6 lasta iältään 10-12 vuotta. Lapset suunnittelevat ja toteuttavat 5 minuutin mittaisen dokumentin lähiympäristöstään. Lapsilla on mahdollista tavata liveinä New Yorkissa 2-4.5 Syracusen kansainvälisellä elokuvafestivaalilla. Dokumentit valmistuivat viikolla 11/2008.

Suomen dokumentin ensi-ilta ja lehdistötilaisuus järjestetään Taimelan koululla torstaina 27.3.2008 klo 14-15, jolloin esitetään Suomen ja Oneida Nationin elokuvat, kukitetaan tekijät, jotka antavat haastattelun projektista.

Projektista lisätietoja antaa Minna Mokka-Halinen p. 050 526 6032 tai minna.mokka@netti.fi

Tiistai 8. huhtikuuta 2008

Naama ei tahdo oikein pysyä perusluokemilla, kun Eeli Paakkari (edessä) ja Aatu Paakkari, Akseli Hokkanen, Pirtta Kämppi ja Leenu Ahtiainen katsovat videon saunakohtausta.

Kyllä tämä saunakohtausta nyt hieman naurattaakin

Taimelan koulun oppilaiden video festivaaleille New Yorkiin

Kimmo Hömäläinen

Viime viikon torstaina Pertunmaan Taimelan koululla vietettiin ensi-iltajuhlia! Eikä aivan minkä tahansa videon ensi-iltaa, vaan dokumenttifilmin, joka esitetään Syracusin kansainvälisillä lastenelokuvajuhlilla New Yorkissa toukokuun alussa. Ja filmi on tehty Taimelassa ihan itse.

Taimelan koulua, sen oppilaita, luontoa ja suomalaisia elinympäristöä kuvaavan videofilmin val-

mistivat tiimityönä Aatu ja Eeli Paakkari, Akseli Hokkanen, Wille Volanen, Pirtta Kämppi ja Leenu Ahtiainen. Projektin tuottaja oli Mikkelissä kulttuurituottajaksi opiskeleva Minna Makkila-Halinen ja käytännön neuvoja kameran käytöstä ja leikkauksesta antoi Markku Itkonen.

Idea videopostikortin tekemisestä lähti Kaija Juurikkalalta, joka törmäsi ajatukseen Israelissa elokuvafestivaaleilla. Työpäriksien Taimela sai intiaanireservaatien koulun New Yorkin liepeiltä ja heidän kanssaan Taimela sitten vaihtoi videonsa ensimmäisenä.

Kaija Juurikkala kävi Taime-

lan koululla ensin esittelemässä elokuvan tekoa ja kuvaamisen alkeita. Sitten lähdettiinkin ensin harjoittelemaan kuvaamista ja tehtiin tarinoita oppilaista. Tämän jälkeen oli käsikirjoituksen rakentamisen vuoro.

- Pohdittiin sitä, mikälaista meidän elämämme täällä on ja sitten sitä, mitä haluamme maailmalle meistä kertoa, selvittää projektin myötä innostuksen elokuvan tekoon saanut Aatu Paakkari.

Taimelan koulu ympäristöineen oli mitä kiehtovinta kuvauspaikka. Ja niin olivat itse päätähdetkin. Kaija Juurikkala kiittelee:

- Olette iloisesti ja luontevasti läsnä kuvissa. Työ

on tekijöittensä, eikä aikuisten näköinen. Onneksi valitsin tehtävään teidät täältä maaseudulta.

Taimelan ensi-illassa katsottiin ensin Obneida Nationin lähettämä videofilmi, joka kulki maagisen intiaanirummutuksen rytmisissä ja esitteli intiaanien pukeutumista, tanssia, perinteisen maissileivän tekemistä ja haaveilla pelattavaa peliä.

Yhtymäkohtia Taimelan koulun omassa videossa on myös inkkareiden elämään: intiaaneilla on tiipi, mutta Taimelan koulun pihapiiristä löytyi samanmallinen kota. Siellä elokuvassa ollaan hämyisessä tulen valossa ja

paistetaan makkaraa.

- Lumista maisemaa halusimme myös nähdä, vaikka kuvausvaihe olikin lunta vähän, keuhkojen tekijät. Siksi videossa ollaan lumisotaa, ketaan pulkalla maahan lumivirtahepäluitellaan myös Liha-lahden jäällä.

- Kyllä siinä kuvausheussa Aatu hieman lahti veteen ja taisi Ahtiainenkin jalka muljatta. Onneksi oli matalaa, mutta televat tekijät kommissaan.

Taimelan videon päätteeksi supisuomalainen nakohtausta. Olihan se hieman mukavaa kesken koulupäivän loppuun pihalla saunassa.

Pertunmaalta videopostikortti lastenelokuva festivaaleille

Taimelan oppilaat tekivät itsensä näköisen dokumentin kansainväliseen levitykseen. Mahdollisuus avautui koulun lakkauttamisen ansiosta.

Reino Nousiainen
PERTUNMAA

VAIKKA KOULUJEN lopettaminen koetaan yleensä ikäväksi asiaksi, pääsivät pertunmaalaisen Taimelan koulun oppilaat kansainväliseen tietoisuuteen juuri keväällä tapahtuvan koulun lakkauttamisen ansiosta.

Elokuvaohjaaja **Kaija Juurikkala** järjesti Taimelan oppilaille tilaisuuden päästä mukaan kansainväliseen videopostikorttiprojektiin kunnianosoituksena pienelle maaseutukoululle.

Projektin tuotokset esitellään toukokuun alussa Syracusin kansainvälisillä lastenelokuva festivaaleilla New Yorkissa.

Projektin tuotokset esitellään Syracusin kansainvälisillä lastenelokuva festivaaleilla New Yorkissa.

VIDEOPOSTIKORTIN tekeminen ei ollut Taimelan oppilaille ihan läpihuutojuttu. Idean kehittäily ja käsikirjoitus ottivat oman aikansa. Eikä kuvaaminenkaan ollut helpompia osa-alueita, sillä kameran käsittelykin vaati pientä opettelua.

Alusta alkaen elokuvaa suunnitelmassa ja tekemässä ollut **Aatu Paakkari** arvioi kuvan tekemiseen meneen aikaa kuukauden verran. Kuvaa tehtiin pari tuntia viikossa.

Torstaina Taimelassa järjestetyn ensi-illan jälkeen Paakkari totesi elokuvan onnistuneen kohtalaiseen hyvin. Pieneksi puutteeksi hän katsoi, ettei hihtoa ollut huonosta

REINO NOUSIAINEN

Leena Ahtiainen, Piritta Kämppi, Akseli Hokkanen sekä Aatu ja Eeli Paakkari kukitettiin hyvästä työstä ensi-illan esityksen jälkeen. Kuvasta puuttuu projektiin osallistunut Wille Volanen.

lumitalvesta johtuen mukana.

–Halusimme esitellä kansainväliselle yleisöllemme mahdollisimman paljon koulun ympäristössä sijaitsevan luonnon tarjoamia viihtymisen mahdollisuuksia. Paistoimme nuotiomakkaraa koulun lähellä sijaitsevalla kodalla, laskimme mäkeä ja luistelimme itse jäädyttämällämme huistinradalla, Paakkari kertoi elokuvan sisällöstä.

VIRTAHEPOA esittävä lumiveistoskin syntyi koulun pihamaalle, vaikka Lihavanlahdella ei tietä-

västi virtahepoja ole milloinkaan näkynyt.

Ja kaiken kruunuksi oppilaat lämmitivät koulun saunan ja löivät niin kipakat lölyt, että videokameran linssi humahti niin vahvaan huurteeseen, ettei ihmishahmoina näkynyt lauteilta juuri ollenkaan.

–Elokuvan tekeminen oli hauskaa ja mielenkiintoista. Parasta oli se, että saimme itse kuvata elokuvan otoksia. Saimme samalla oppia kameran käytössä. Ja parasta kaikessa oli, että saimme tehdä koko homman kouluajalla,

Piritta Kämppi tuumaili ensi-illan jälkeen.

Hankkeen vireille pannut elokuvaohjaaja Kaija Juurikkala ei päässyt ensi-iltaan todistamaan elokuvan valmistumista, mutta lähetti tilaisuuteen kannustavan tervehdyksen.

–Dokumenttine käsikirjoitus on hyvin laadittu ja olette uskaltaneet panna itsenne peliin. Saunakohtaus oli hauska ja hyvin oivallettu lopetus. Iloinen ja huonteva esiintyminen on mukavasti läsnä kuvissa. Juurikkala kiitteli tekijöitä siitä,

että kuvaus toteutettiin kahteen kertaan.

–Hyvää lopputuloksessa on se, että kuva on tekijöidensä näköinen.

TAIMELAN oppilaiden valitsemista kuvan tekijöiksi Juurikkala perustelee sillä, ettei esimerkiksi Helsingistä olisi voitu tehdä samantilaista dokumenttia Amerikkassa katsottavaksi.

–Pertunmaalla on jotain sellaista, mitä ei löydy Helsingistä eikä New Yorkista. Pertunmaalaisen työparina

videopostikorttiprojektissa oli New Yorkin intiaanireservaatti Oneida Nation. Ensi-illassa nähtiin myös heidän elokuvansa. Oneida Nationin oppilaat olivat paneutuneet esittelemään omaa koulupäiväänsä pääasiassa koulun seinien sisällä. Välipalana paistettiin paistinpannulla rasvaisia maissileipiä.

Kansainvälisen videopostikorttiprojektin kautta tarjoutui Mikkelissä kulttuurituottajaksi opiskelulle **Minna Morkkila-Haiselle** tilaisuus tehdä aiheesta opiskelun liittyvä loppuytö.

LIITE 9.
Kutsu kansainvälisille elokuvafestivaaleille

Dear Ms. Mokka-Halinen:

We are pleased to inform you that the 2008 edition of the Syracuse International Film Festival is scheduled for May 1 – 4, 2008.

In an effort to build a relationship with Finland, we would like to invite you as a representative to our Festival. It is my understanding that you will be taking care of your own travel arrangements.

We look forward to sharing our Festival with you and building upon the connections we already have between our organizations.

Sincerely,

Owen Shapiro

Senior Professor: Film Program
Department of Transmedia
Director: Syracuse International Film Festival
Shaffer Art Building
Syracuse University
Syracuse, New York 13244